

BILTEN

Posavski alpinistični klub Številka 17, marec 2012

ALPINIZEM,
GONIŠTVO,
ŠPORTNO PLEZANJE

BILTEN

Številka 17, marec 2012

Posavski alpinistični klub

UREDIL:

Nejc Pozvek

OBLIKOVANJE:

Adriana Geršak Valentinc

FOTOGRAFIJE:

Posavski alpinistični klub

NASLOVNICA:

Aljaž Motoh

Foto: Nejc Pozvek

BILTEN IZDAL

Posavski alpinistični klub

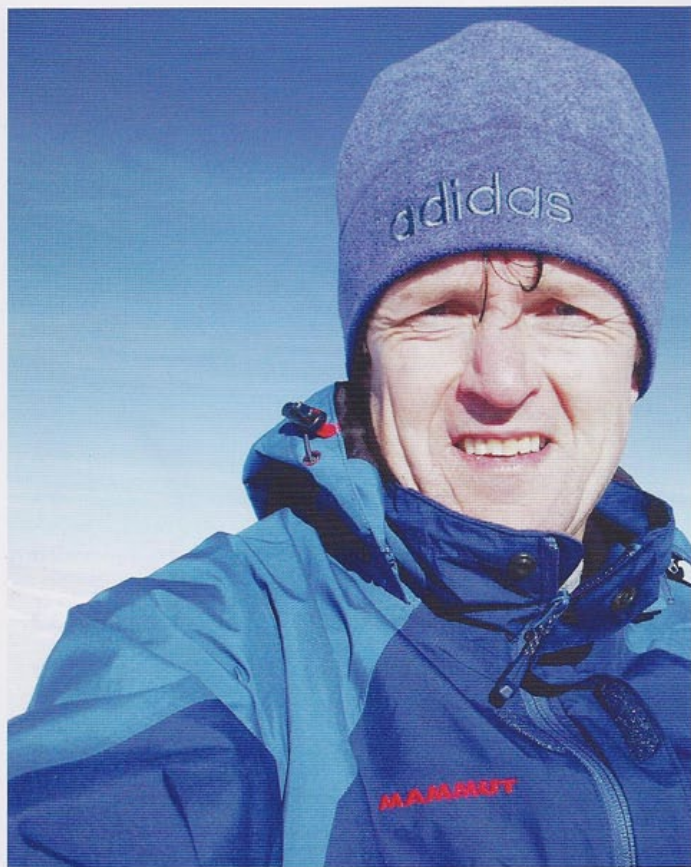
SPLETNA STRAN:

WWW.PAK.SI

Krško, marec 2012

UVODNIK	2
POSAVSKI ALPINIZEM V ALPINISTIČNI SEZONI 2010/2011	5
POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2011	9
MLADI O PLEZANJU	15
Plezalni tabor v Kotečniku 2011	19
Trening	20
Kako sem postal državni prvak	21
RAZMIŠLJANJE O PLEZANJU	23
INTERVJU Z MATEJEM ZORKOM	28
DO TJA, DO KODER JE VREDNO ITI, NE VODI NOBENA POT	32
IZ ALPINISTOVEGA DNEVNIKA: JANUAR IN FEBRUAR 2012	37
POROČILO: BOLIVIJA 2011	40
FOTOZGODBA: EIGER	42

UVODNIK

Leto je naokoli in kot predsednik po navadi v tem času poskušam narediti povzetek dogajanja na klubu v tem obdobju. Še vedno ubadam z dogajanjem na klubu iz začetka lanskega leta, ko je Bojan, kot takratni selektor, poskusil uvesti v treninge športnih plezalcev nov način dela, kjer je bilo predvideno bolj transparentno in načrtno delo s tekmovalci, kar pa je seveda zahtevalo od sodelujočih tudi prevzemanje večje odgovornosti in obveznosti in zaveze

pri takšnem delu. Bojan je takrat vložil v ta projekt veliko energije in svojega dela in tudi postavil dobre temelje za delo s tekmovalci. Kot predsednik sem takemu načinu dela seveda dajal vso podporo, moram pa priznati, da sem se bal, da se tisti, ki bi morali prevzeti obveznosti, s tem ne bodo poistovetili. Tako se je potem tudi zgodilo. Razumem Bojanovo razočaranje, ker ni dobil pričakovane podpore in mi je zelo žal, da se je od kluba povsem distanciral. Pogrešam ga in vesel bom, če se nam bo zopet pridružil. Vem, da ga pogrešajo tudi drugi. Veliko je naredil za naš klub, bil naš prvi predsednik, dober alpinist in ve-

liko let aktiven kot inštruktor na področju izobraževanja mladih alpinistov. Navrgel je nešteto idej za izboljšave na različnih področjih dela, ki smo jih prevzeli. Predvsem pa je dober in pošten človek, ki je lahko vsem za vzor.

Seveda razumem tudi ostale, ki so bili vključeni v delo z mladimi, ki so imeli vsak svoje razloge in niso želeli prevzeti prehudih obveznosti, ki bi jih potem omejevale pri lastnih ambicijah in seveda tudi časovno

preveč obremenile. Prepričan sem, da je Bojan takrat, ko je bil nivo dela z mladimi tekmovalci na klubu res na nizkem nivoju, naredil ogromno delo in postavil trdne temelje, na katerih sta se sedaj oblikovali dve uspešni skupini mladih tekmovalcev. Na teh temeljih so sedaj začeli graditi tako Ambrož in Katja svojo skupino tekmovalcev in tekmovalk Vzhodne lige, kakor tudi Nejc, Goran in Peter, ki so si razdelili delo s tekmovalci, ki tekmujejo tudi na tekmah za državno prvenstvo. Pri rednem delu na krožku pa svoje delo zelo dobro opravljajo Mitja, Simon in Tanja. Seveda pa računam, da se jim bo čim prej pridružila tudi Sandra.

Delo na klubu je v zadnjem letu potekalo zadovoljivo. V Mladinskem centru smo usposobili našo »bolderco«, prav tako pa smo v MC preselili tudi svoje prostore oz. sedež kluba, kjer imamo sedaj idealne pogoje za delo. Konec leta je bila zgrajena tudi nova velika plezalna stena v Brežicah, ki smo jo prav tako začeli koristiti za treninge, tako tekmovalcev kot tudi ostalih plezalcev.

Na področju športnega plezanja so naši trije najboljši mladi plezalci svoj nivo plezanja dvignili na zavidljivo raven (do 7b), Rok Molan pa je postal tudi državni osnovnošolski prvak med starejšimi dečki brez licence. Kažejo se tudi prvi rezultati dobrega dela Katje in Ambroža z drugo skupino. V tem letu se je z ureditvijo pogojev za plezanje v klubu pojavilo tudi nekaj novih obrazov, predvsem pa smo veseli vseh tistih, ki so se v delo kluba začeli vključevati tudi bolj aktivno.

Na alpinistični sceni je podobno kot v

prejšnjih letih; starejši plezamo vse manj, mladi malo več. Lansko zimo je bilo opravljenih nekaj zelo kvalitetnih vzponov, z najboljšimi alpinisti v državi pa drži povezavo Nejc, ki mu je v lanskem letu uspelo opraviti nekaj res vrhunskih vzponov, za kar je pridobil tudi kategorizacijo Olimpijskega komiteja. Delo sekcije sicer malo stagnira, saj že dolgo ni bila izvedena kvalitetna alpinistična šola, ki bi v klub pripeljala svežih moči. Upam, da bo v naslednjem obdobju tudi na tem segmentu storjenega nekaj več, da bomo našli pravo obliko in zadosti energije za nov zagon.

V zadnjem obdobju smo dosti pozorno-sti posvetili tudi izobraževanju, kjer so republiški izpit za športne plezalce naredili Tanja, Tit in Rok, Nejc je postal inštruktor ŠP 2 in se vključil tudi v izobraževalni proces pri KŠP, kjer se je uveljavil v ekipi, ki izobražuje nove inštruktorje. Za IŠP 1 se izobražujeta tudi Katja in Ambrož. V letu 2011 smo licenci IŠP 1 potrdili Sandra, Matej, Goran, Jože in Gorazd, pred kratkim pa tudi Mitja.

Skrb, ki je prisotna pri tistih, ki delamo na področju športa, predvsem pri delu z mladimi, pa se poraja zaradi krčenja sredstev v te namene. Ko smo na državnem nivoju večkrat govorili o organizaciji športa na posameznih delih države, sem vedno s ponosom povedal, kako dobro je za to področje poskrbljeno v naši – krški občini. Sedaj tega ne morem več trditi. Sredstva so se v zadnjih dveh letih drastično zmanjšala. Poznam kar nekaj občinskih svetnikov in poskusil sem jim razložiti, da taka politika vsekakor ni dobra in bo povzročila dosti slabega med mlajšo populacijo. Obljubljali

so, da bodo posredovali taka opozorila svojim kolegom, vendar tega v resnici niso naredili. Razočaran sem, ker se mi zdi, da jih večina sedi v občinskem svetu zaradi svojih ozkih interesov in da je njihov fokus gledanja in delovanja preozek za tiste, ki odločajo o usodah občanov. Seveda smo zaradi zmanjšanja sredstev tudi na našem klubu sprejeli določene ukrepe, da bomo lahko obvladovali svoje stroške, da pa nam ne bo potrebno zaradi tega zmanjševati sredstev za opremo in posledično tudi varnost, ki je pri našem športu zelo pomembna, se imamo zahvaliti predvsem temu, da smo v prejšnjih letih varčevali in kakšen del sredstev dali na stran za čase, ki so sedaj prišli.

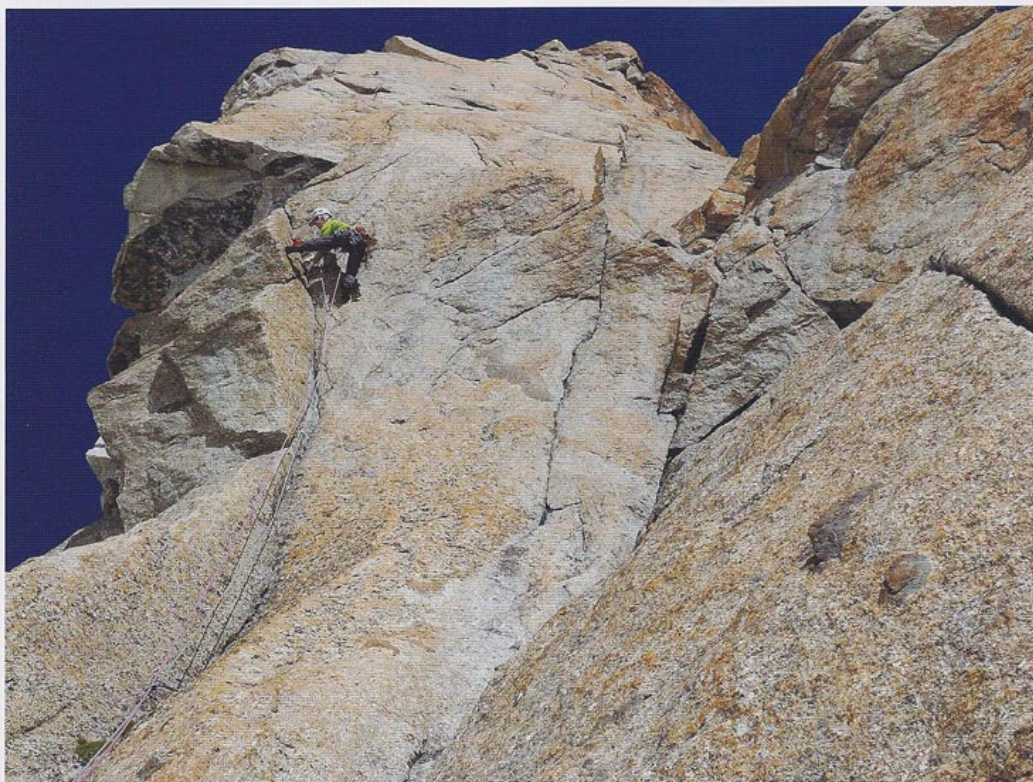
V naslednjem letu vsem članom želim veliko užitkov pri plezanju in vseh ostalih dejavnostih, ki jih opravljate pod okriljem našega kluba. Vsem tistim, ki ste s svojim delom pripomogli k dobremu delovanju našega kluba, pa se iskreno zahvaljujem.

Predsednik PAK:
Gorazd Pozvek

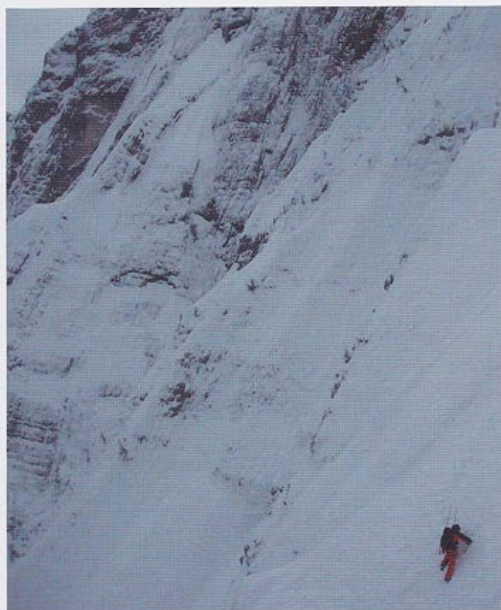
POSAVSKI ALPINISTIČNI @ KLUB
www.pak.si

POSAVSKI ALPINIZEM V ALPINISTIČNI SEZONI 2010/2011

Minulo alpinistično leto je bilo za Posavce dobro. Pravzaprav označimo kot dobro vsako, katerega konec dočakamo vsi, srečni in predvsem zdravi. Kljub usihajočemu številu vzponov in pojemajočem »ferajnovskem duhu«, na drugi strani posamezniki močno vlečejo voz in širijo prepoznavnost kluba. Zopet se ponavljamo s frazami statistike, ki pravi, da smo letos zmogli komaj nekaj čez 200 tur. Ta številka je malenkost netočna, saj še zdaleč ni moč za pomoč naprositi vseh akterjev, da bi na koncu sezone

sporočili, kaj vse so splezali. Kakorkoli, kvantitativno naše okvire močno presega Rok Levičar, ki počasi, a vztrajno, raziskuje kotičke Slovenije in širše domovine Evrope. Skoraj bi mu lahko nadeli naziv »edini pravi posavski alpinist«. Upravičili bi jo s količinskim in kvalitetnim napredkom in neverjetno konstantnostjo – Rok v gorah preživi vsak primeren vikend. S svojim pristopom je nedvomno lahko vzor vsem, ki se lotevajo te dejavnosti.

Bojan v Tomazinovi smeri v Stenarju

Da pa ne bomo le besedičili, preletimo na hitro, kaj se je v minuli, zopet fantastični zimi, dobrega plezalo. Ledeni december smo obirali klasike: Mojstrovko, Begunjščico, Storžič ipd., ki so bili sprva precej bolj primerni za pležo, kakor smučarijo. Tudi logarski slapovi so zamrznili. Novo leto je postreglo z dobrimi razmerami na Jezerskem, ki sta se jih takoj lotila Matej Zorko in Marko Levičar, do srede januarja pa je bila dobra tudi Slovenska smer v Steni (plezali so jo Simon Poznič ter Rok in Marko Levičar). Nato je šlo še navzgor. Tomazinova (Bojan Kurinčič in Nejc Pozvek) in Led s severa (Matej Zorko in Marko Levičar) v Stenarju, Kaminska v Mojstrovki (Goran Butkovič in Simon Poznič), Direktna v Mali Rinki ter Bele sanje v Rombonu (Nejc Pozvek in Marko Levičar). Tu in tam še kakšen slap in pristop, nato pa so za nekaj časa na račun

prišli turni smučarji. Klasične destinacije v Karavankah, Viševnik, Kotovo sedlo itn. so obdelali Rok Levičar, Gorazd Pozvek, Simon Poznič, Rok Umek in Romana Zorko. Spusti sicer najaktivnejšega smučarja Franca Škvarča so ostali skrivnost. Vseeno sumimo, da se jih je nabralo nekaj deset.

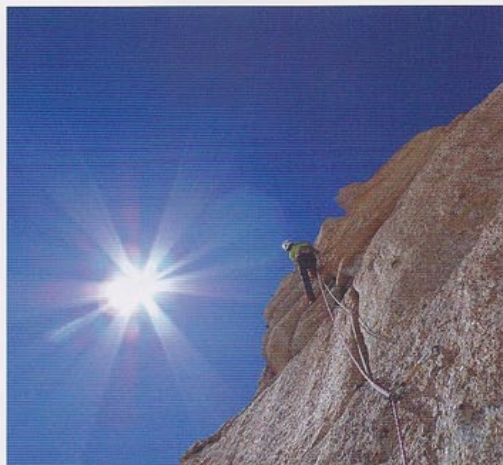

Marko na sestopu izpod Aiguille Carree

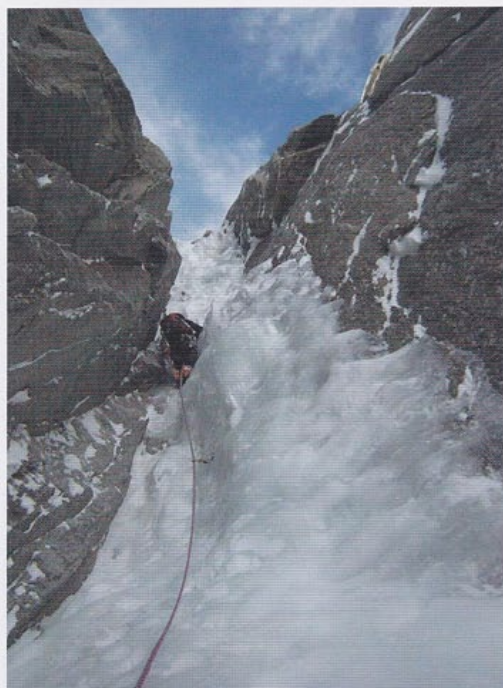
Sledila je pomlad in z njo zopet nekaj uživaških smukov, na primer Mangart čez Plazje in Gran Paradiso, pa tudi poskus na Monte Roso. Izpostaviti velja tabor perspektivnih alpinistov v Chamonixu, ki sta se ga tokrat udeležila kar dva Posavca. Deset dni sta Marko in Nejc prosila za dobro vreme in vmes splezala dve lepi smeri ter opravila par zanimivih smučarskih dostopov in sestopov, med drugim tudi po Vallée Blanche. Nedvomno sta s tabora odšla s številnimi novimi izkušnjami, poznanstvi in dobrim vpogledom v zimski alpinizem v njegovi svetovni prestolnici.

Sledila je selitev v skalo. Prvomajska Dalmacija in Paklenica z nekaj daljšimi športnimi smermi, že v maju ponovitev

Kamniške smeri v Koglu (Matej in Marko), pa številni Rokovi vzponi v Kamniških Alpah in nekaj klasik tudi v Julijcih. Na taboru v Paklenici so se z daljšimi smermi v Celjskem stebru prvič spogledali naši mladi plezalci, tudi tekmovalci. Nejc je nato odšel še na drugi tabor perspektivcev. Tokrat so se lotili skalnih smeri na italijanski strani Mont Blanca. Preplezal je štiri zelo dobre smeri v granitnih počeh in plateh. Vse v rangju od 6c do 7b, prav tako vse prosto in na pogled. Med tem je Marko s 1. odpravo poklicnih gasilcev odpotoval v Bolivijo ter se prvič preizkusil na višini. Po nekaj začetnih tegobah (ki se jim ne izogne nihče) je uspešno osvojil kar tri šesttisočake, med drugim tudi najvišjega bolivijskega – 6542 m visok vulkan Sajama.

Nejc v smeri Bonne Ethique v Trident du Taculu

Nejc v strmem ledu smeri Modica-Noury

V znameniti severni smeri Eigerja

Poletje se je nadaljevalo z nizko aktivnostjo v slovenskih klasikah: Rinke, Stena, Debela peč, Jalovec. Postreglo pa je tudi z dvema izrazitima presežkoma, ki smo jih Posavci pogrešali že od najboljših časov Andreja Sotelška. Zanimivo, skupni imenovalec takratnih in letošnjih vzponov je mariborski alpinist (trikrat razglašen za najboljšega v Sloveniji) Andrej Grmovšek. V avgustu

sta z Nejcem Pozvekom prišla pod severno steno Eigerja z namenom preplezati redko ponavljano Symphonie de liberte (8a, 900 m). Čez smer sta prišla v 16 urah, Nejčev prost vzpon pa je splaval po vodi le v najtežjem raztežaju. Številne raztežaje od 7a do 7c je zmozel prosto. Septembra sta se še enkrat navezala, tokrat pod našo največičastnejšo – Steno. Opravila sta prvo ponovitev Uline smeri (IX/VII-VIII, 1000 m), v kateri sta bila primorana enkrat tudi prenočiti. Vse raztežaje sta preplezala prosto, Andrej celo na pogled. Nejc je sezono kmalu potem zaključil v Paklenici, kjer je na pogled uspel v Rumenem strahu (7c, 350 m) ter številnih malce lažjih smereh, vse v navezi z Nadjo Korinšek.

dodamo še, da smo veseli, da se je po izgubljeni poletni sezoni rehabilitiral naš nestor Arno Koštomaj. Kljub prisilnemu počitku je še vedno v zavidljivi kondiciji in redno niza vzpone. Tako njemu kot tudi ostalim še na mnoga uspešna alpinistična leta ter predvsem varen korak na gorskih strminah.

Namestnik načelnika
sekcije za alpinizem:
Nejc Pozvek

Pogled čez prepadno steno Anića kuka

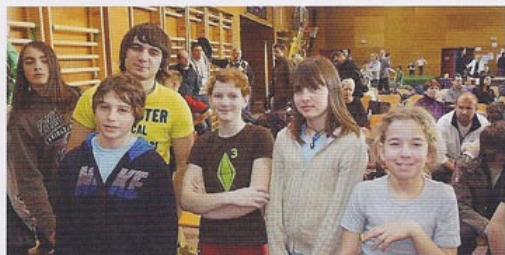
Aktivnost se je nato preselila v tople južne stene in na grebene. Obiskani so bili Mrzla gora, Velika baba, Zeleniške špice in druge nižje stene. Zgodnji sneg je že konec oktobra zvalil na uničevanje smuči najbolj zagrete smučarje. In do konca sezone ni bilo kaj dosti drugače. Za rezime pa lahko

POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2011

Uvodno razmišljanje in povzetki dosežkov

Pa smo se. Ja, preselili v nov klubski prostor! Leseno barako, ki so ji občinarji že nekaj desetletij obljubljali konec, smo zamenjali z novo lokacijo – novo, res lepo opremljeno klubsko sobo, ob bolder steni, v obnovljenem Mladinskem centru v Krškem. Večerni termini na stenci so se kmalu zapolnili, obiska pa tudi ne manjka. Pridno, ponovno na pravem mestu, trenirata naši klubski A in B ekipi. Plezalci so se po skoraj letu in pol plezanja v Brestanici na večji in mali bolder steni res razveselili na novo postavljenih smeri in oprimkov na tem previsnem poligonu. Nova pa je tudi vrhunska stena v novi športni dvorani ob OŠ Brežice. Vsi se nadejamo skorajšnjega plezanja na tej velikanki.

Ob glavnem trenerju Nejcu in pomočniku Goranu ter že dobro vpeljanem Ambrožu je v trenerske vode zelo uspešno zakorakala tudi Katja. Oba, tako Katja kot Ambrož, imata veliko tekmovalnih izkušenj. Kar nekaj prepotrebne znanja sta že podelila vztrajnim fantom in nadebudnim dekletom. Z novim nazivom inštruktor športnega plezanja pa bosta delo še resneje sprejela.

Ambrož z nadebudneži

V preteklem letu je Nejc pridno spremljal tekmovalce na raznih tekmovanjih, jim vlival voljo in jih spodbujal. Za nagrado so se velikokrat po tekmi odpravili plezat v bližnja plezališča okoli tekmovalnih prizorišč. In še kar lepo število vikendov so plezalci preživeli v skali: v Posavju, na Štajerskem, Gorenjskem in Primorskem. Slabo vreme pa so izkoriščali za plezanje v Zagrebu. Vse skupaj se je zelo obrestovalo. Fantje so preplezane težavnostne meje premaknili krepko navzgor. Zgled imajo lep. Nejc je namreč v plezališčih plezal smeri težavnosti do 7c+ na pogled ter veliko smeri do 8a z rdečo piko. Zelo pa sta se izkazala tudi 12-letni Aljaž Motoh in 14-letni Rok Molan: oba sta v Kotečniku uspela v Zlati strehi, ocenjeni s 7b.

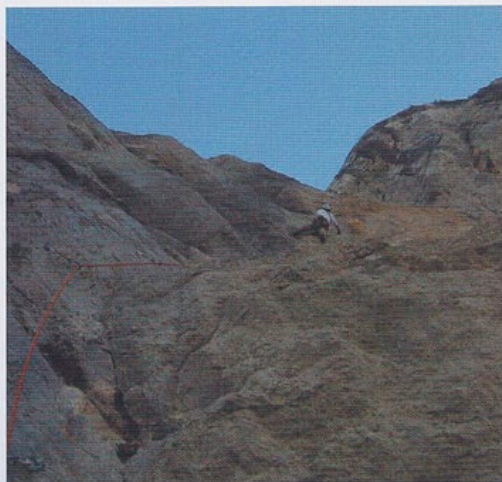

Tekmovalci na treningu Pod Reško planino

Zelo se je povečala tudi udeležba plezalcev petkovega termina na steni v Brestanici. Celo leto se je kazala potreba po izpeljani športnoplezalni šoli. Inštruktorji nismo našli skupnega časa in volje. Prestavili smo jo na naslednje leto. Prijeten rezultat petkovih terminov in šole je Petra Jantolič, ki je v preteklem letu uspešno opravila izpit za športno plezalko.

Kar redni smo tudi udeleženci prvomajskega tabora v Omišu, prav tako že tradicionalnega junijskega v Paklenici. Zadovoljni in veseli se v domovino vračamo tako mladi kot malo starejši plezalci. Nič manj pa niso navdušeni pridruženi starši. Užitek ob plezanju v zelo dobrem in kompaktnem apnencu srednje in južne Dalmacije pa je težko opisati.

Paklenico ima letos v lepem spominu Nejc, saj mu je poleg lepega števila preplezanih daljših smeri, uspel vzpon v dolgi športnoplezalni smeri Rumeni strah, v 350-metrski steni Anića kuka. Kljub težavnosti 7c je smer preplezal na pogled.

V smeri Rumeni strah

Skupaj smo že skoraj dve desetletji. Projektov in idej nam ne zmanjka, poleg seveda že utečenih. Naš šport postaja vse popularnejši. Na klubu širimo svoje vrste. Odkar pomnim, smo znali združiti svoje moči. Dela je dovolj. Morda se nekateri že ponavljamo, zato je vsakršna svežina dobrodošla. Predobro smo se že drugič zabavali in naplezali na božično-novoletnem plezalnem srečanju v Brestanici. Tudi to že postaja tradicionalno. Tu je še občinsko prvenstvo ter kar nekaj taborov in še več skupnih tur.

Po drugem porodu imam pred sabo ponoven izziv: najti ob družini malo več časa za delo v klubu, preplezati neko težavnostno stopnjo v skali in stisniti še marsikateri oprimek na bolderci. Zato: Trška gora, Bohor, primorske stene, Dalmacija, Alpe ... počasi ponovno prihajam. Za mano in predvsem pred mano pa tudi lepo število posavskih plezalcev.

Kronološki pregled dosežkov na tekmovanjih in v skali
(povzeto po objavah na spletni strani www.pak.si)

Srednješolsko državno prvenstvo

Ambrož Novak se je udeležil 17. srednješolskega državnega prvenstva v športnem plezanju v Ljubljani. Na tekmi B (starejši dijaki brez licence) je zasedel 7. mesto med 36 tekmovalci.

Občinsko prvenstvo za osnovnošolce v športnem plezanju 2011

V četrtek, 10. marca 2011, se je v dvorani Osnovne šole Brestanica odvijalo občinsko prvenstvo v športnem plezanju. Tekmovanja se je udeležilo 25 osnovnošolcev, ki sedijo v klopih OŠ Jurija Dalmatina Krško, OŠ Senovo, OŠ Brestanica in OŠ Koprivnica. Ker pa krožek in treninge obiskujejo tudi otroci iz Artič in Brežic, smo tekmovanje poimenovali tudi Prvenstvo osnovnih šol Posavja. Med sabo so se pomerili tudi otroci iz vrtca, bratci in sestrice naših šolarjev. Plezalci so bili razporejeni v sedem kategorij.

Vrtec: štiri- in petletniki so pokazali svoje znanje v smeri cicibanov. Karakter in želja po najvišjih mestih sta pripeljala Nikolaja Keva iz Brežic na 1., Benjamina Petana iz Krškega na 2. in Tevža Zorka iz Brežic na 3. mesto.

Tri **cicibanke** so si razdelile stopničke: 1. je bila Julija Petan, 2. Katarina Kevo, obe iz Brežic, 3. mesto pa je zasedla Kaja Resnik iz Brestanice.

Cicibani so se razvrstili: 1. mesto Luka Zupanc iz Brestanice, 2. mesto Matija Bedrač, 3. mesto Patrik Petan, oba iz Krškega.

Mlajše deklice: 1. mesto je zasedla Ema Resnik, 2. mesto Lara Zupanc, obe Brestanica, 3. je bila Laura Bohorič s Senovega.

Med mlajšimi dečki je Aljaž Motoh tekmoval brez konkurence.

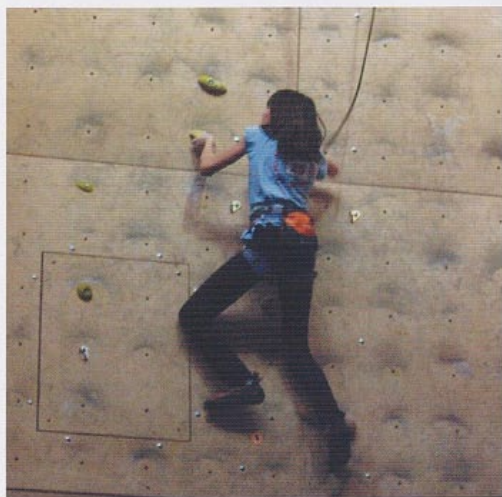
Starejše deklice: briljirale so Senovčanke, saj so si razdelile prva tri mesta: 1. Nina Kurinčič, 2. Lea Mahne in 3. Nika Radi.

Starejši dečki: tu so prevladali Krčani.

Konkurenca je bila močna, a vendar je Rok Molan ugnal drugega Jako Pinteriča in tretjega Tita Voglarja.

Pokal šol: 1. OŠ Brestanica, 2. OŠ Krško, 3. OŠ Senovo

Klubski podmladek si je tako ponovno nabral novih izkušenj. Zadovoljstvo nad tekmo in rezultati je bilo enkratno. Vsi tako že nestrpnost pričakujemo naslednje prvenstvo.

Utrinek s tekmovanj

Osnovnošolsko državno prvenstvo

Rok Molan je zanesljivo osvojil naslov osnovnošolskega državnega prvaka v športnem plezanju (kategorija starejših učencev brez licence) na kranjski steni. Smer je edini preplezal do vrha. Zelo dobro 6. mesto je v kategoriji mlajših dečkov z licenco osvojil **Aljaž Motoh**.

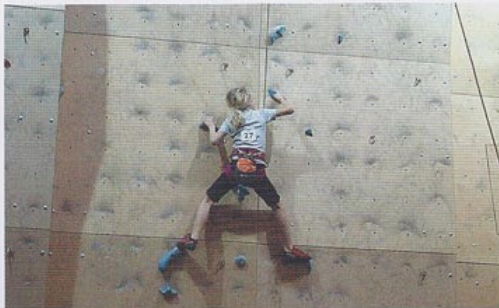
Zelo spodobno uvrstitev je dosegel **Jakob Preskar** - 19. mesto med več kot 50 uvrščenimi mlajšimi dečki brez licence.

Med mlajšimi deklicami brez licence so tekmovalce kar tri. **Emma Resnik** je zamudo na tekmovalce plačala z uvrstitvijo na rep razpredelnice. Malce bolje je šlo **Lei Mahne**. Bila je 39. Najbolje med njimi se je v smeri znašla borbena **Lara Zupanc**. Tekmovalce je končala na 29. mestu in krepko preseгла zastavljene cilje, saj je še čista začetnica v našem športu.

Med starejšimi dečki brez licence je bil v steni tudi **Tit Voglar**. Priplezal si je 22. mesto. **Jaka Pinterič** je imel v izjemno težki smeri starejših dečkov z licenco težko delo. Zmogel je do 26. mesta. **Nina Kurinčič** je v skupini starejših deklic z licenco osvojila 16. mesto.

Vzhodna liga

Klub je na sedmih tekmah z enajstimi predstavniki osvojil 2159 točk, kar ga uvršča v zlato sredino. Drugačen pokazatelj je tako imenovani indeks (s koliko uvrstitvami smo prišli do toliko točk), ki pa je za nas slabši v primerjavi z drugimi (16. klub od 21-ih). Kakorkoli že, naši tekmovalci so nas pošteno zastopali, zato si zaslužijo vse pohvale. Seveda pa lahko mentorji še marsikaj izboljšamo.

Borba v smeri

Pri cicibanih brez licence je bil **Matija Bedrač** skupno 34. (46 uvrščenih), pri cicibankah brez licence **Kaja Resnik** 36., njena sestra **Emma** pa 14. (42 uvrščenih). Gredo ji pohvale za pridno nabiranje točk, vztrajnost in dobro voljo. Pri mlajših dečkih brez licence je bil **Jakob Preskar** na koncu 18. (28 uvrščenih), le tekma več pa bi ga lahko potisnila v prvo polovico. Pri deklicah iste starosti je bila **Lea Mahne** skupno 9. (19 uvrščenih). Pri starejših dečkih brez licence je bil **Tit Voglar** z le eno uvrstitvijo 16. (20 uvrščenih), **Rok Molan** pa si je z udeležbo na vseh tekmah in konstantnim dobrim plezanjem (najslabši je bil 4.) priboril pokal za skupno 3. mesto.

Med licenciranimi je mlajši deček **Aljaž Motoh** na koncu ostal pod zmagovalnim odrom na 4. mestu (5 uvrščenih). Pri mlajših deklicah je bila **Urška Sagernik** na koncu 13. (14 tekmovalk). Pri starejših dečkih je **Jaka Pinterič** osvojil 10. mesto (14 uvrščenih). **Nina Kurinčič** pa je bila med starejšimi deklicami skupno 8. (10 uvrščenih).

Rok, Aljaž in Jaka uspešni na taboru v Kotečniku

Naši mladi upi so bili deležni enotedenskega tabora v Kotečniku, kjer so se imeli zelo dobro, plezali pa še bolje. Znova so premikali svoje meje v previsih ter splezali lepo število smeri. Vsi trije so zadovoljni s taborom in tudi s svojim plezanjem. Rok in Aljaž sta uspela dvigniti svojo mejo pri plezanju z rdečo piko na 7b. Rok izstopa tudi po kvaliteti vzponov na pogled (do

6c/c+), medtem ko Jako in Aljaža čaka še precej vaje do mojstrstva.

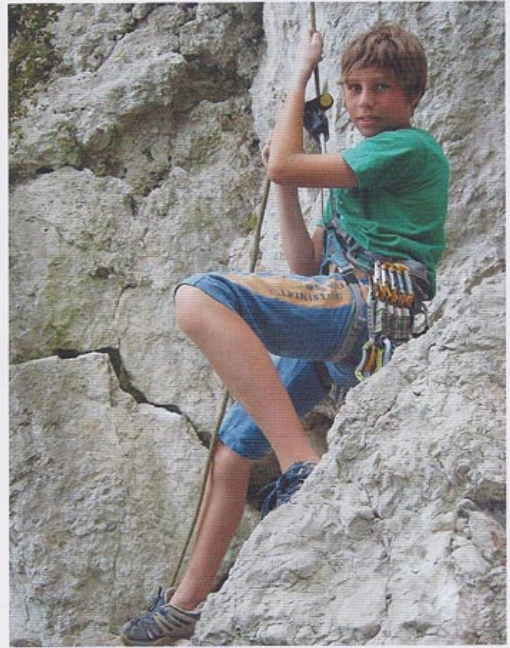
Trening v skali je obrodil sadove.

Aljaž Motoh na mednarodnem tekmovanju Arco Rock Junior 2011

Naš mladi up **Aljaž Motoh** se je udeležil mednarodne tekme v italijanskem športno-plezalnem središču Arco. Gre za vsakoletno veliko prireditev in druženje mladih plezalcev, ki je tudi tekmovalnega značaja, namenjeno pa je vsem nadebudnim plezalcem in tudi njihovim družinam, brez omejitev.

Tekmovali so v vseh treh disciplinah. Aljaž je bil rezultatsko najuspešnejši na balvanih, kjer je zasedel 19. mesto, v težavnosti je bil 28., v hitrosti pa 36. V skupnem seštevku je to pomenilo 31. mesto med 41 tekmovalci. Rezultati pa vseeno ne pomenijo toliko, kot vse pridobljene nove izkušnje in seznan-

janje z evropsko plezalno sceno ter plezalskim nivojem, ki ga imajo najboljši plezalci njegovih let.

Državno prvenstvo

S Plezalnimi dnevi Kranja, se je zaključila tekmovalna sezona v športnem plezanju. Naši trije tekmovalci so nastopali solidno, v Vzhodni ligi so izpolnili cilje in pričakovanja, državno prvenstvo pa je v splošnem izpadlo malce slabše.

Aljaž Motoh je v težavnosti v skupnem seštevku med mlajšimi dečki končal na 13. mestu med 21 uvrščenimi. Prav nobena tekma se mu ni najbolje posrečila, zato je končni rezultat pod pričakovanji in tudi njegovimi realnimi zmožnostmi. V balvanih je končal na 7. mestu (17 tekmovalcev), kar je dober rezultat.

Rok Molan in **Jaka Pinterič** sta balvansko plezanje zaključila v drugi polovici nastopajočih. V težavnosti je skupno zelo lep rezultat v svoji prvi tekmovalni sezoni na državni ravni dosegel Rok z 20. mestom, Jaka je bil skromen 32. (35 uvrščenih).

Naši mladi upi zelo dobro nastopili v Laškem

V soboto, 17. decembra 2011, so se naši mlajši plezalci udeležili božično-novoletne tekme v težavnostnem plezanju, ki je potekala v telovadnici OŠ Laško. Vsak tekmovalec je plezal dve različni smeri, upošteval pa se je tudi čas plezanja.

Aljaž na najvišji stopnički v Laškem

Pri mlajših plezalcih, ki jih je bilo samo pet, je **Aljaž Motoh** odlično plezal, in na koncu tudi zmagal.

Med mlajšimi deklicami so naš klub predstavljala kar štiri dekleta. Najbolje se je odrezala **Lara Zupanc**, ki si je priplezala 4. mesto (13 nastopajočih). Lara je sicer še začetnica, vendar s svojo trdno voljo že dosega prve odlične rezultate. **Urška Sagernik** je pristala na 8. mestu. **Glorija**

Županc je osvojila 10. mesto in **Živa Bežjak** 11. mesto. Obe sta plezali odlično za svojo prvo tekmo na »nedomači« plezalni steni.

Drugo klubsko božično - novoletno srečanje balvanskih plezalcev v Brestanici

V decembru smo uspešno izvedli **2. božično-novoletno srečanje balvanskih plezalcev**. Druženje je uspelo, otroci in starši pa so domov odšli zelo zadovoljni. Balvaniranje v odprti kategoriji se je z atraktivnim finalom zavleklo dolgo v noč. Posebne pohvale prejmeta najmlajša v članskem finalu: Lara in Aljaž. Tudi ostali so plezali odlično, nekateri so še posebej presenetili.

Načelnica sekcije
za športno plezanje:
Aleksandra Voglar

MLADI O PLEZANJU

Plezanje treniram od lanskega leta. Lani je z mano treniral bratec, to leto pa treniram sama, saj se je sam odločil za judo in nogomet.

Do zdaj sem bila že na treh tekmah - v Kranju, Laškem in na Ptujju. V Laškem sem za las zgrešila stopničke in pristala na 4. mestu. Stena mi je bila zelo všeč, pa tudi smeri. V Kranju je bilo prav tako dobro, vendar je bila smer malce težja. Uvrstila sem se na 29. mesto, kar je bilo ravno tako, kot sem hotela, saj sem se uvrstila med prvih 30 od 58. Na Ptujju sem se uvrstila na 3. mesto v šibkejši skupini. Tam mi je bila zelo všeč modra smer.

Larina zavzetost se je že obrestovala z zmago.

V decembru sem šla s trenerjema in prijatelji plezat v Zagreb. Bilo mi je zelo všeč in bi zelo rada šla še kdaj. V naravni steni sem plezala le v Armeškem. Tudi tam mi je bilo všeč. Skupaj s prijatelji treniram v OŠ Brestanica in v Krškem. V Brestanici je moja

najljubša smer po previsu, in sicer rumena. V Krškem treniramo v Mladinskem centru, na balvanski steni. Tam so mi najbolj všeč bolderji, ki jih sestavita trenerja in so vedno nov izziv. Tam je tudi nekaj smeri. Najljubši sta mi dolgi dve smeri po previsu. Nekaj je tudi krajših, da so lažje pa ne bi mogla reči. Moja najljubša plezalna stena je v Krškem MC-ju.

Komaj čakam prihajajoče tekme Vzhodne lige. Pri treningih moram malce izboljšati gibljivost in tehniko. Plezanje mi je zelo všeč in bi ga priporočala vsem, ki imajo veliko energije.

S prijatelji treniram štirikrat na teden. Dvakrat na teden v Brestanici in dvakrat v Krškem. Med počitnicami treniramo samo v Krškem. Ob torkih in četrtek imamo trening v Brestanici skupaj z drugimi, ki hodijo na plezanje, in trenerji. Ob ponedeljkih in petkih pa Lea, Živa, Urška, Jakob in jaz treniramo v Krškem. Tam smo skupaj z našima trenerjema Katjo in Ambrožem. Katja je skoraj vedno z nami, Ambrož pa pride samo ob petkih. Če pa se zgodi, da ne more priti nobeden od njiju, nas ima Nejc. Ker smo vsi prijatelji zelo glasni, Katjo včasih razjezimo in moramo ves trening delati vaje za moč in gibljivost, kar ni niti najmanj dobro :-), če pa jo še bolj razjezimo, pa imamo trening vzdržljivosti, kar je še slabše od treninga za moč in gibljivost, kjer delamo špage ipd., pri treningu za vzdržljivost pa je takole: 1 min plezanja, 1 min počitka. 2 min plezanja, 2 min počitka. Pri desetih minutah seveda ni 10 min počitka, ampak je npr. 5 min počitka.

Po takšnem treningu smo vsi tako utrujeni, da bi lahko stoje zaspali. Kadar pa je Katja dobre volje, pa imamo najboljši trening na svetu :-)! Vsak si izbere en oprimek, ki ga je zelo težko prijeti. To so po navadi čisto gladki oprimeki. Ambrož je včasih zelo strog, ampak nas je že veliko naučil. Mene, Leo in Jakoba je treniral že lani na začetku leta.

Katja in Ambrož gresta z nami na vsako tekmo in Katja vedno snema s kamero, potem pa na treningu pogledamo sami sebe in povemo, kaj smo naredili narobe. Katja in Ambrož potem ponavljata eno isto: Plezajte v žabi, obračajte kolena, ne pozabite dihati, stopajte po tiho ... To zadnje še največkrat omenita.

Lea in jaz sva enako dobri, mogoče je Lea malce boljša. Je starejša in višja. Urška včasih malce prehitro odneha, vendar je zelo dobra prijateljica. Živa je najkasneje prišla plezat v Krško in je že zelo dobra. Tudi ona včasih malce prehitro odneha. Jakob pa je čisto druga zgodba. Tudi on je zelo dober prijatelj kot vsi drugi, če pa nečesa ne more splezati, pa bo poskušal, dokler mu ne uspejo. Sama sem najbrž še najbolj podobna Jakobu. Vsi skupaj smo zelo dobri prijatelji. Plezanje mi je zelo všeč in ne nameravam nehati.

Lara Zupanc, 11 let

V sezoni 2011/2012 sem začela plezati v novi skupini. Na treningih se zabavam z Laro, Leo, Živo in Jakobom. Letos nam ni potrebno pisati plezalnega dnevnika, kar je kul. Naša trenerja sta Ambrož in Katja. Katji včasih malo ponagajamo.

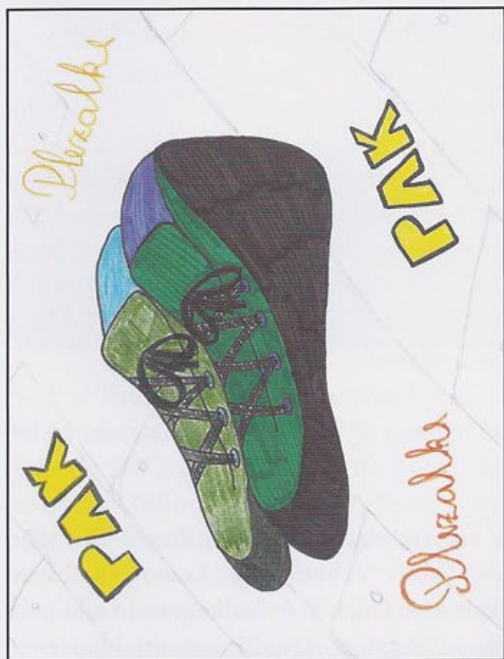
Treniramo 4x na teden, ob ponedeljkih, torkih, četrtek in petkih. Lansko leto smo se odpravili plezat v Zagreb. Plezali smo v vodstvu. Plezala sem z Laro in bilo je zelo zabavno. V Zagrebu imajo še dve balvanški steni, na katerih smo se lahko preizkusili. Trening začnemo z ogrevanjem od glave do nog. Ogrevamo se tudi na steni s preprijemanjem in prestopanjem. Potem se lotimo še smeri, ki so včasih kratke, včasih dolge. Tako poteka trening v MC Krško. Trening v Brestanici pa začnemo s tekom, potem sledi ogrevanje od glave do nog. Po ogrevanju se lotimo plezanja smeri. Za začetek začnemo z lažjimi, potem pa nadaljujemo z vedno težjimi smermi. Na koncu vsakega treninga pa je še strečing.

Letos sem se udeležila tekme v Laškem, ki je bila zelo zanimiva. Najraje plezam v MC Krško. Na steni v MC Krško se preizkušamo v različnih smereh. Poskušamo izboljšati svojo tehniko. Plezamo tudi na steni v Brestanici, kjer so mi zelo všeč zelena, rumena in označena smer. Tam je potekala

tudi božično-novoletna tekma, na kateri smo tekmovali v plezanju na balvanih. Treningi so postali bolj resni in zahtevni. Ustvarili smo tudi svojo skupino na fejsbuku – preko nje si dopisujemo.

Začela se je že letošnja Vzhodna liga. Malo sem razočarana, ker v Vzhodni ligi ne bomo imeli balvanskih tekem. Udeležili smo se prve tekme na Ptuj. Letos nas čaka še pet tekem Vzhodne lige, in kot vsi ostali upam, da bo ena izmed tekem v Brestanici. V letošnjem letu bi rada šla v Zagreb in plezat v skalo.

Urška Sagernik, 12 let

Avtorica: Maruša Uršič

Ko sem bila še majhna punčka, sem zelo rada plezala po drevesih. Tam zgoraj sem se počutila tako svobodno, varno, da sem čisto vse odmisliła in se prepustila naravi. Opazovala sem mačke, ki so plezale po drevesih in si brusile kremplje. Želela sem jih posnemati. Velikokrat sem jih tudi rešila z dreves, saj niso zbrale dovolj poguma, da bi prišle dol. Dolgo smo si s prijatelji želeli zgraditi hiško na drevesu, vendar nam ni bilo usojeno. Enkrat nam je soseda posekala najboljšo vejo, drugič nismo dobili lesa zanjo. V glavnem, ni nam uspelo. Ko so me starši videli na vrhu krošnje, so se ustrašili in mi prepovedali vse, kar je povezano s plezanjem. Moja želja je bila prevelika, zato nisem odnehala. Brez dovoljenja sem se tihotapila po prečudovitih vejah, polnih listov. Odločila sem se, da bom plezanju posvetila več časa. Začeli smo se pogovarjati o plezalnih klubih. Na srečo je ati poznal plezalnega trenerja in že naslednji teden sem poskusila. Občutki so bili fantastični. Plezanje me je navdušilo, zato sem še zmeraj članica plezalnega kluba – Posavskega alpinističnega kluba. Plezam že tretje leto. Treniram pa od leta 2010. Treniram 4-krat tedensko in sem zelo zadovoljna. Ob torkih in četrtekim treniram v Brestanici na večji steni. Za vsak trening v težavnosti imamo omejeno število smeri. Zelo sta mi všeč rumena in zelena smer, malo manj pa črna smer. Ob ponedeljkih in petkih pa skupaj s svojo skupinico treniram v Krškem MC-ju. Tam mi je bolj všeč, saj imamo veliko različnih smeri. Treninge obožujem, saj se zelo zabavamo, vendar se vselej veliko naučimo. Ker sem v tekmovalni skupini, seveda tudi tekmujem. Pozimi

imamo Vzhodno ligo. Tekme se odvijajo na Ptuj, v Radljah ob Dravi, v Ribnici ... Plezali smo tudi v skali, in sicer v Armeškem. Tam so zelo raznovrstne smeri. Udeležili smo se tudi plezanja v Zagrebu. Plezalna stena v Zagrebu mi je bila zelo všeč. Plezali smo v parih. Stena je bila zelo velika in privlačna. Imeli so tudi dve boulder steni. Vsi smo zelo uživali. Upam, da bom še kdaj obiskala zagrebško steno. Plezanje me zelo navdušuje, zato se pod nobenim pogojem ne mislim izpisati. Vsem, ki ste prebrali moj članek, želim še veliko plezalnih uspehov, da bi dobili plezalni navdih, če pa slučajno še ne plezate, je zdaj zadnji čas, da zaplezate po brestaniški plezalni steni.

Lea Mahne, 13 let

Avtorica: Tina Jazbec

Plezanje sem začela trenirati pred enim letom. Lansko leto sem trenirala enkrat na teden, to leto pa sem začela trenirati štirikrat na teden. Plezanje mi je zelo všeč. Moja trenerka je Katja. Treniram skupaj z Urško, Laro, Leo in Jakobom. To leto sem bila na svoji prvi tekmi. Bila je v Laškem. Tam so bile tudi Glorija, Lara in Urška. Ker je bila tekma za mlajše deklice in dečke, Jakob in Lea nista šla z nami. Onadva spadata med starejše dečke in deklice. Najprej smo deklice plezale vijolično smer in dečki črno-belo, potem smo se pa zamenjali. V prvi smeri sem prišla čez polovico smeri, Glorija je prišla en oprimek višje, Lara in Urška pa sta padli na istem oprimku, tik pot vrhom. Po prvi smeri sem bila 11., Glorija 10., Lara in Urška pa sta si delili 4. mesto. V drugi smeri sem prišla en oprimek višje od Urške in dva ali tri oprimke nižje od Glorije. Lara pa je splezala čisto pod vrh. Te smeri ni nihče preplezal, ne dečki ne deklice. Lara se je med nami najbolje odrezala. Bila je 4. Urška se je spustila na 8. mesto, Glorija in jaz pa sva ostali na istih mestih, kot sva bili po prvi smeri. Na naslednjem treningu je imela Katja s sabo posnetke s tekme in smo jih proučili. Na tekmi je bilo zelo zabavno in komaj čakam, da bo naslednja.

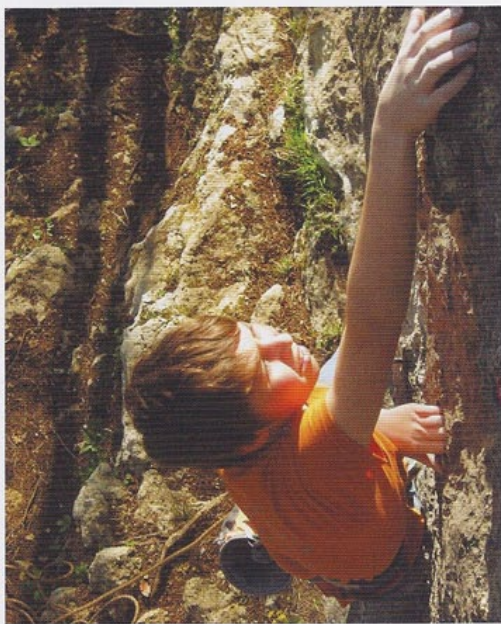
Živa Bezjak, 13 let

V letošnji sezoni si želim doseči čim višjo uvrstitev v Vzhodni ligi. Komaj že čakam tekmo na Ptuj. V Armeškem mi je bilo zelo lepo. Plezali smo različne smeri. Na treningu v Brestanici se zelo zabavamo. Seveda

pa tudi nekaj malega plezamo. Treningi v MC-ju pa so malo bolj resni in strogi. Želim si, da bi bili vsi treningi v Krškem. Zelo lepo bi bilo, če bi bila Vzhodna liga tudi v Brestanici. Plezanje je zakon!

Jakob Preskar, 14 let

Plezalni tabor v Kotečniku 2011

Tudi v letu 2011 sem se udeležil plezalnega tabora v Kotečniku, ki je potekal od sobote, 20. avgusta, pa vse do petka, 27. avgusta. Tabora smo se iz Posavskega alpinističnega kluba udeležili Jaka, Rok in Aljaž.

V soboto smo prispeli v Kotečnik, postavili šotore in se malo spoznali. Razdelili smo si malice in se hitro lotili bistva tabora. Vzeli

smo vso opremo in šli plezat. Plezali smo v sektorjih Luska in Kolomon. Ker je bil prvi dan, sem plezal nekoliko lažje smeri. Za ogrevanje sem plezal Sivo poč, 5c, in Črne luknje, 5b/b+, v Kolomonu ter Ementalca, 4c+/5a, v Luski. Seveda sem vse smeri plezal naprej in na pogled. Bile so zelo preproste, zato sem hotel plezati tudi nekaj težjega. Odločil sem se za smer Zajeda na lusko, 6b, in Pižmovko, 5c+/6a, seveda naprej. Smer Zajeda na lusko je bila kar zahtevna in me je kar precej izmučila. Za razplezavanje sem preplezal še Sirove luknje, 5b/b+, in končal s plezanjem za ta dan. Prišli smo v dolino in pojedli okusno večerjo. Zvečer, ko smo bili že vsi izmučeni, smo se odločili, da se gremo igro pihanje svečke. Malo smo pozabili na čas in z igro prenehali šele ob 24. uri. Umili smo si zobe in se odpravili spat. Jaz sem imel šotor sam zase in v njem sem zares užival.

V nedeljo smo vstali ob 7. uri, saj smo ob 7.15 že imeli jutranjo telovadbo. Po telovadbi smo šli na zajtrk in seveda plezat. Plezali smo v sektorju Pisani svet. Ta dan nisem bil najbolj razpoložen, saj so me pekli prsti. Plezal sem smeri: Huda mravljica, 5b+, Sirota Jerica, 5b+, in Beli steber, 5c. Preizkusil sem se tudi v smeri Svišč, 5c, a je nisem zmogel. Rezultat preplezanih smeri je bil res malo slabši, a najpomembneje je bilo, da sem se ob plezanju zabaval in užival.

V ponedeljek smo imeli prost dan. Izvedli smo, da nas čaka kar precej zahtevna vožnja s kolesom. Odpravili smo se na 8 kilometrov oddaljen bazen, kjer smo se zelo zabavali. Priti do bazena je bilo preprosto, a pot nazaj se je zelo vlekla. Prišli

smo do tabora in se odpravili na večerjo. Zaspali smo zelo lahko, saj smo bili zelo, zelo, zelo utrujeni.

V torek smo se napotili v sektor Nos, čisto zadaj. Za ogrevanje sem preplezal smeri: Tinky Binky, 5c, Alya, 4b, gor in nazaj dol, in varianto Djihada, 6a+. Zlate strehe ta dan nisem niti poskusil. Ob spuščanju proti smeri sem grdo padel in se udaril ob korenine drevesa. Odpravili smo se v sektor Kolomon, kjer sem rekel, da bom poskusil smer Jumping Jack. Kmalu je za mojo odločitev izvedelo pol tabora. Poskusil sem jo preplezati, a je bilo veliko slabih »minimalcev« in luknjic. Čez dan mi je bilo všeč, bilo bi pa še bolje, če me ne bi bolet hrbet. V sredo smo ponovili trening v Nosu. Ta dan sem bil bolj pripravljen, da se soočim z Zlato streho. Za ogrevanje sem preplezal smeri: Dipsi, 5c, in Djihad, 6a+. Ko sem se zares ogrel, sem se odpravil, da bi naštudiral Zlato streho. Prvič sem jo plezal varovan od zgoraj, a mi ni uspelo, saj sem se na najtežjem delu potegnil navzgor, da sem videl, kateri oprimki so v smeri in kakšni so. V drugem poskusu sem plezal naprej. Imel sem čisto drugače naštudirano kot drugi. Po tej poti sem šel v vseh štirih poskusih naprej in niti enkrat mi ni uspelo. Kasneje sem raje nehal in prihranil nekaj energije za zadnji dan. Zvečer smo se odpravili prespat v Oboke. Tam smo zakurili ogenj in se igrali razne igre.

V četrtek smo zopet obiskali bazen s kolesom, a do tja smo šli po daljši poti. Tam smo se dolgočasili in si izmislili igro, ki smo jo igrali vsi v taboru. Lovili smo se po bazenu, se nakopali in se zopet mučili z najdaljšim hribom na poti nazaj proti taboru. Kasneje

smo imeli večerjo in ko smo vsi pojedli, so se šli nekateri igrat pihanje svečke. Jaz sem se odpravil spat, saj sem bil zelo utrujen še od prejšnjega dne.

Zadnji dan, v petek, smo šli Jaka, Rok in jaz v sektor Nos, drugi so pa ostali spodaj v Kolomonu in Luski. Ogrel smo se v smeri Pravična Mary 5b+ in zopet v Djihadu, saj se tu zelo ogreješ, ker je kar nekaj »stiskačev in minimalcev«. Potem sem se podal v poslednjo smer na tem taboru. Zlata streha, 7b, ki sem jo imel za cilj že od prejšnjega leta, ko sem prišel iz tabora. Šel sem po isti poti kot vsi ostali in jo preplezal v prvem poskusu. Zelo dobro sem se počutil, saj sem zopet premaknil svoje meje. Z Rokom sva nato opazovala Jakove poskuse, ki so bili žal neuspešni. Za razplezavanje sva z Rokom šla še enkrat v smer Djihad. Nato smo se odpravili v dolino, kjer nas je čakalo kosilo in kmalu zatem so prišli naši starši.

Na tem taboru sem užival veliko bolj kot na prejšnjem, saj sem preplezal več smeri in seveda tudi težje.

Aljaž Motoh, 13 let

Trening

En navaden ponedeljek. Vstanem s stola, na katerem sedim ves božji dan pred računalnikom. Pripravim si nahrbtnik za plezanje, nalijem vodo v plastenko, pogledam, če imam vse pripravljeno, sedem v avto in se z atijem odpeljem v Mladinski center Krško. Tam že zagledam soplezalce in takoj se začnemo ogrevati. Najprej nekaj

poskokov s kolebnico in potem ogrevanje in raztezne vaje, šele potem plezanje. Ogrevamo se v krogih, ki jih delamo na steni. Prva dva kroga naredim z lahkoto, potem pa začnemo plezati težje, že pripravljene smeri. Skupaj se odločimo za smer po zelenih oprimkih.

Na začetku mi je šlo dobro, med plezanjem me ni nič motilo, smer sem dokaj z lahkoto splezal do konca, naredil kratek premor in raztezne vaje za roke ter začel plezati naslednjo, rdečo smer.

Tako kot vedno gre na začetku z lahkoto, dokler ne pride težji del smeri, ko me roke že začnejo tako boleti, da ne morem več držati oprimkov. Potrudim se do konca dokler ne padem s stene, ker me roke ne morejo več držati. Otresem jih in preplezam smer do konca. Vzamemo si kratek

počitek in si med tem ogledujemo novo smer. Ta izgleda na pogled lahka, vendar so vmes tudi težji deli z manjšimi oprimki, ki jih bomo moral plezati večkrat zaporedoma. Sem v tretjem krogu, roke postajajo utrujene, otresanje ne pomaga, ampak že v naslednjem krogu se stanje izboljša in naslednje tri kroge zmorem kot za šalo.

Smer smo po premoru še štirikrat preplezali in takrat so me roke resno začele boleti. Nisem imel več moči, da bi se obdržal na steni in zato vmes večkrat padel. Trening se je bližal koncu. Po manjši pavzi smo kot zadnjo smer plezali zeleno. Meni jo je uspelo preplezati do polovice, kjer je bistveno težja in sem imel roke že čisto izčrpane in boleče. Trening smo zaključili z razteznimi vajami.

Jaka Pinterič, 14 let

Kako sem postal državni prvak

Bližal se je konec tekem v Vzhodni ligi, še prej pa me je čakalo osnovnošolsko državno prvenstvo, od katerega pa nisem veliko pričakoval. V Vzhodni ligi sem bil na tretjem mestu, vendar pa sem vedel, da je konkurenca iz Zahodne lige močna in da je to tekma, na kateri bodo tudi oni prisotni.

Tekmo sem sprejel kot vsako drugo in se nanjo tudi tako pripravljaj. Časa za ogrevanje je bilo dovolj, saj sem bil na štartni listi zadnji. Z nami je bil naš trener Nejc Pozvek, ki nam je vlival veliko zaupanja vase, njegove izkušnje in nasveti pa so nam pomagali na vseh tekmah. Pogo-

vorili smo se o težavnosti smeri, opozoril pa me je tudi na nekaj detajlov. Rekel mi je, naj se čim bolj ogrejem, da bom med plezanjem sproščen.

Med pripravami sem spremljal ostale tekmovalce, bilo jih je kar nekaj iz Vzhodne lige. Meni se smer ni zdela težka in zato mi ni bilo jasno, zakaj ni bilo doseženega vrha. Kljub izkušnjam iz prejšnjih tekem sem tokrat začutil veliko tremo. Do stene sem čutil spoštovanje, saj je gostila že veliko svetovnih prvenstev.

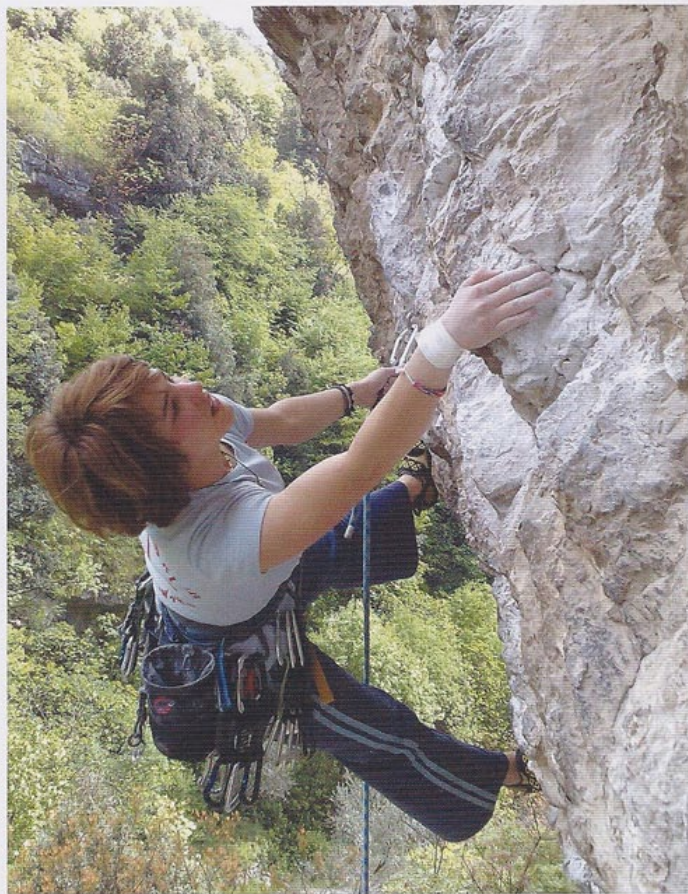
pomočil roke v magnezij in nadaljeval. Preden sem se dobro zavedal, sem bil na vrhu. V tistem trenutku mi še ni bilo nič jasno. Gledal sem starše in bratca, gledal sem Nejca in njihovo nepopisno veselje ob moji zmagi. Počakali smo podelitev medalj, nato pa odšli domov. In šele pozneje sem se zavedal: postal sem osnovnošolski državni prvak v kategoriji starejših dečkov brez licence v šolskem letu 2010/11!

Rok Molan, 15 let

Pred začetkom sem si še hitro pogledal, kje so detajli, in pričel. Poizkusil sem plezati lepo in sproščeno. Med tem sem pozabil na tremo, saj je bila smer dokaj dolga, jaz pa sem, tako kot vedno, užival. Do previsa sem priplezal dokaj hitro in brez napak, nato pa sem obstal, pogledal še nekajkrat po oprimkih, nekaj trenutkov sem počival,

RAZMIŠLJANJE O PLEZANJU

Leta 2008 sem zaradi različnih razlogov izgubila voljo in motivacijo do treniranja in plezanja. Enostavno sem imela dovolj. Odločila sem se, da preneham in se posvetim nečemu drugemu. Zame je bil to čas nove ljubezni, zaključevanje gimnazije in mature, vpisa na novo šolo oziroma fakulteto in tudi odhoda v drug, zame neznan kraj – Maribor. Skratka, plezanja sem imela dovolj, prav tako pa so me od tega odvrnile druge stvari, ki so me takrat bolj zanimale. Izgovorov, zakaj bom nehala plezati je bilo veliko, vendar bi rada poudarila, da so bili to le izgovori, s katerimi sem se tolažila. Ker, na primer, šole in treningov sploh ni problem uskla-

Med učenjem in prebiranjem gradiva za izpit inštruktorja športnega plezanja, sem si končno vzela čas (in dobila navdih), da napišem nekaj za klubski bilten. Naj povem, da sem zelo vesela in zadovoljna, da sem se po treh letih odsotnosti končno vrnila. Priznam, ves ta čas mi je nekaj manjkalo. No, verjetno sem potrebovala toliko časa, da sem se odklopila, hkrati pa začela razmišljati o plezanju na drugačen način.

jevati. V šoli sem bila najboljša takrat, ko sem bila dobra v plezanju, ko sem najbolj trenirala in zmagovala na tekmah. Ko sem prenehala s plezanjem, sem se nekako izgubila na vseh področjih. Popolnoma sem popustila in verjetno je že moralo biti tako, da sem se prepisala v novo šolo v Novo mesto, saj imam danes možnost trenirati in poučevati mlajše. Dodala bi, da izgovora ni težko najti, vendar če se z nečim z ve-

seljem ukvarjaš, boš z lahkoto našel način, da usklajuješ še druge stvari, kot so šola, služba, družina, prijatelji, zabave ...

Napredek je mogoč s trdim delom in predanostjo.

Moji začetki

Če takole pomislim, se z plezanjem ukvarjam že vse svoje življenje. Z njim sem rasla in se razvijala. Učila sem se od trenerjev, ki so me trenirali, in od vseh ljudi, ki sem jih srečala na krožkih, treningih, tekmah, v plezališčih, taborih ... S plezanjem sem se seznanila že kot otrok, ko sem bila stara komaj 5 ali 6 let. Krivec za to je moja starejša sestra Alenka, ki sem ji še danes hvaležna, da me je nekoč vzela s seboj na krožek športnega plezanja v Brestanico. Ker sem imela možnost začeti s tem športom že kot otrok, sem se počasi učila in razvijala kot športna plezalka. Še zelo dobro se spomnim, kako ponosna sem bila na vsak svoj nov korak in napredek. Vesela sem bila, ko sem prvič preplezala

ta "ravno" smer, še v tistih čisto običajnih copatih. Vesela, ko sem se mučila v razu in ga po številnih poskusih preplezala. Vesela, ko sem končno dobila svoje plezalnike. Dobro pa se spomnim tudi dogodka na krožku, ko me je Gorazd vprašal, če bi bila pripravljena iti na neko tekmo, mojo prvo tekmo. To so bili moji začetki in kasneje sem začela redno trenirati in tekmovati ter dosegati svoje prve odlične rezultate. 5 mesto, prve stopničke, prve diplome in medalje, prvi pokal. Shranjeno imam čisto vsako diplomu, in ko odprem svojo mapo z diplomami, se spominjam teh začetkov in lepih tekmovalnih doživetij. Prav tako imam svoj kotiček, kjer imam spravljene medalje in pokale. Tam pa imam tudi veliko sliko, ki sem jo dobila za svoj 18. rojstni dan od prijateljev, kjer plezam v Kotečniku na skali. Priznam, da se rada spominjam mojega tekmovalnega obdobja in rezultatov. Vedno dobim dober občutek, ki mi pravi, da se vsak naporen trening na koncu prevesi v dober rezultat. Ne morem reči, da je bilo vedno lahko in enostavno. Ne, velikokrat smo se morali na vso moč truditi. Pa vendarle, te napore skozi leta pozabiš, v spominu pa ti ostanejo le lepe stvari, kot so zafrkavanje, zabavni treningi, prva tekmovalnja, prvi rezultati, preplezane smeri, stopničke, tabori ... Želim pa, da te občutke spoznajo tudi moji varovanci.

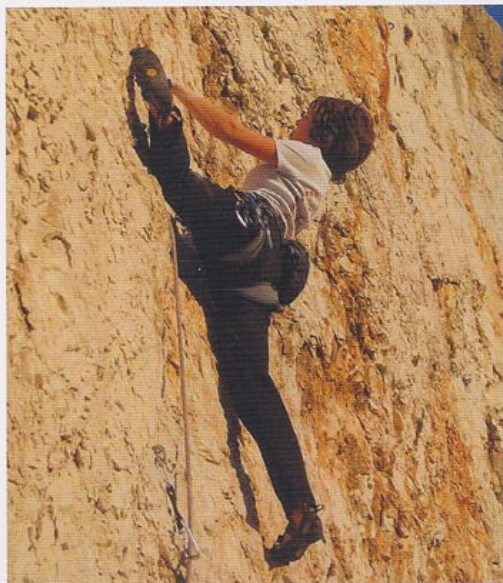
Čeprav je včasih naporno in težko, vsak napor, trud ter tudi čas, ki ga boste vložili, prinese na koncu dobre rezultate ter dobro plezanje tudi v skali. In občutek, ko prvič stopiš na stopničke, ali celo, ko prvič zmagaš, preplezaš težko smer v skali, je fenomenalen.

Poleg treningov in tekmovanj pa sem imela, prav zaradi plezanja in treniranja v našem klubu, možnost udeležiti se taborov v Omišu (Hrvaška), Arcu (Italija), Bohinju, Kotečniku ... Po navadi smo na takšne plezalne tabore odšli med prvomajskimi počitnicami in vedno je bilo super, odlično, fenomenalno. Z nobeno besedo se ne da opisati teh doživetij. Res je bilo lepo in zanimivo. Plezali smo na skalah, spoznavali naravo in druge kraje ter se družili med seboj. Komaj čakam, da kaj takšnega spet doživim skupaj s svojimi varovanci, čeprav sedaj v malo drugačni vlogi – kot trenerka, saj sem bila na zadnje na taboru leta 2008 v Arcu.

Res je zanimivo, ko takole pogledaš nazaj in ugotoviš, kaj vse si doživel samo zaradi treniranja takšnega športa, ki ti lahko nudi toliko različnih stvari. Vesela sem, da se praktično že vse življenje ukvarjam z nečim, kar mi je priraslo k srcu. Rada plezam, saj mi plezanje lahko da tisto, kar si najbolj želim.

Sama sem ta šport občutila različno. Najbolj zanimivo je bilo obdobje, ko me je trenirala moja starejša sestra Alenka. To je bil čas, ki je bil zame zelo mučen, tako psihično kot fizično, saj je od nas na treningih veliko zahtevala, prav tako pa sem morala kakšne vaje za moč delati tudi doma. Vendar pa sem zaradi tega, ker sva si obe prizadevali za dobre uvrstitve na tekmah, morala na treningih dati vse od sebe. Domov sem prišla izmučena, da sem lahko šla samo še spat. Vendar sem na koncu vsega tega treniranja in mučenja spoznala, da se je splačalo, saj sem dosegla na tekmovanjih odlične rezultate. V plezališčih

pa sem splezala tudi težje smeri. Prav v živo se spominjam, kako sem se trudila preplezati smer Zmajčkov butik z oceno 6c+ v Kotečniku, ko me je varovala sestra. Po ne vem koliko poskusih, ko je Alenka že zmrzovala na tleh in se je že večerilo, je meni končno uspelo preplezati smer in veselje je bilo nepopisno. Poleg tega sem se lahko vedno, ko smo šli plezat v skalo, sprostita, pozabila na ves svet, se praktično odklopila in bila povezana z naravo. Pogosto sem občutila nek prijeten občutek, ki ti ga daje skala, ko plezaš na njej. Skratka, resnično se lahko sprostiš. S plezanjem sem rasla tako fizično kot tudi psihično. Namreč, ko treniraš nek šport in si prizadevaš, da boš dober ali celo odličen, moraš rasti tudi psihično. Naučiš se organiziranosti, saj moraš usklajevati treninge in tekme s šolo, vzeti si moraš čas in se odpovedati nekaterim drugim stvarim.

Vertikala Črnega Kala

Plezanje

Plezanje je šport, kjer lahko vsak najde tisto, kar si želi. Nekateri so bolj usmerjeni v treniranje in tekmovanja, njihov cilj so vrhunski rezultati na tekmah, nekdo trenira, ker si želi preplezati težke smeri v skali, nekateri uživajo v plezanju in ga imajo kot neko vrsto sprostitve in umiritve, drugim je všeč zaradi družabnosti in prijateljevanja s soplezalci, nekaterim pa je pomembno vse to in to tudi usklajujejo. Skratka, vsak lahko najde nekaj zase, če se je le pripravljen poglobiti vase in se vprašati, kaj je tisto, kar si zares želi. Plezanje ti da tako fizično kot tudi psihično moč. S plezanjem lahko napreduješ v moči, gibljivosti, koordinaciji, v ravnotežju ... Postaneš bolj samozavesten, pogumen, saj premagaš strah pred višino, postaneš bolj organiziran, družaben, odprt za različne dogodke in avanturistične dogodivščine. To je lahko tudi rekreativni družinski izlet, kjer se z družino umirite in sprostite.

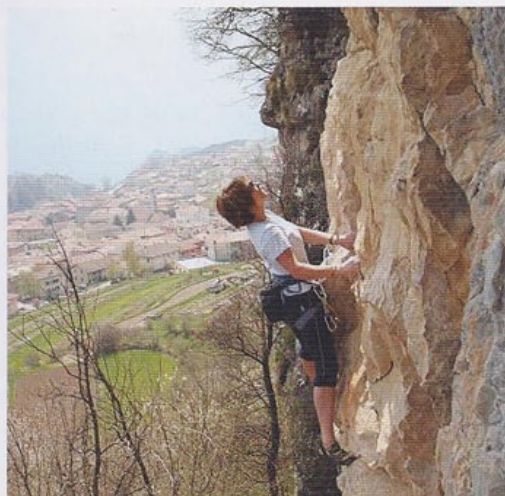
Sproščenost in navdih pri plezanju v naravi

Plezanje je šport, ki ti nudi in da veliko, vendar le, če si to pripravljen vzeti. Zanj si je potrebno vzeti čas, pa ni pomembno ali treniraš ali je to le tvoj hobi. Ampak če si vzameš ta čas in začutiš plezanje kot igro, te lahko razveseli in ti da tisto, kar v določenem obdobju potrebuješ. Želim si, da bi ti, ki to bereš, začutil, kar ti želim povedati in bi tudi sam spoznal, da plezanje ni nekaj težkega, ampak je igra in radost.

Cilji za prihodnost

Moji cilji in želje za prihodnost so, da bi nama z Ambrožem uspelo pridobiti naziv inštruktorja športnega plezanja, da bova lahko še naprej poučevala mlajše plezalce. Želim si, da bi se skozi prakso naučila, kako poučevati mlajše, da bodo imeli veliko volje in motivacije, hkrati pa dosegali tudi odlične rezultate na tekmovanjih. Mislim, da ni dovolj, da pridobiš samo neko teoretično znanje in naziv, potrebno je, da teorijo spraviš v prakso, da si inovativen in organiziran ter tudi, da učiš mlajše skozi igro in veselje, da niso tako obremenjeni. Včasih je vse to težko povezati, ampak mislim, da je najpomembnejše, da to počneš z ljubeznijo. Da imaš rad plezanje, da imaš rad otroke, jih razumeš, podpiraš in jim svetuješ, da si neke vrste njihov prijatelj in učitelj. Vloga trenerja ni tako enostavna, kot se zdi na prvi pogled. Predvsem si želim, da bi svoje varovance dobro učila, da bi postajali čedalje boljši, hkrati pa ohranjali radost do plezanja in dobili od športa predvsem tisto, kar si sami želijo. Da bi se razvijali. Četudi jim ni najbolj do tek-

movanja, da ne bi prenehali s plezanjem, ampak bi preusmerili svojo pozornost na druge plati plezanja. Da ne bi bili nikoli črnogledi in napeti, da jih ne bi bilo strah napredovanja, višine ali tekmovanj, ampak da bi to kar počnejo, delali z veseljem in da bi poskusili kaj novega, da bi premagali strah in nejevoljo in bi z veseljem poskusili nove izzive, ki bi jim prišli na pot. Predvsem pa, da bi to delali radi in iz srca, ker je športno plezanje zakon!

Katja na plezalskem oddihu na Arcu

Torej, predvsem si bom tudi v prihodnosti prizadevala, da bodo otroci dobili čim več od naših treningov. Prav tako imam kar nekaj idej, kam vse bi lahko šli še plezat; na primer najprej še enkrat v Zagreb, kasneje ko bo toplo in bo vreme primerno za plezanje v naravi, pa želim otroke peljati tudi večkrat v naravna plezališča, saj me-nim, da je skala najboljša učiteljica pleza-nja. Ambrož je imel idejo, da bi organizirali tabor. Skratka zamisli za prihodnje je veliko.

Za konec pa še misel, ki sem jo prebrala v knjigi Plezanje kot igra, ki jo je napisal Lorin Mösch:

Plezanje je kot življenje, zato se tako kot življenja tudi oprimkov ne smete oklepati. Mimo njih se morate plaziti, jih božati in se jih komaj dotikati, drugače vam bodo pošle moči, ki jih boste še kako potrebovali, ko bo šlo zares. Tudi če ne priplezate do vrha, lahko iz smeri izstopite kot zmagovalec. Vprašanje je le, koliko ste se trudili, koliko truda ste vložili in kako močno ste si želeli.

Katja Krejan

INTERVJU Z MATEJEM ZORKOM

Matej Zorko – Mato, alpinist od leta 1996, aktualni načelnik sekcije za alpinizem našega kluba, je nedvomno eden opornih stebrov Posavskega alpinističnega kluba. Že ob svojih plezalskih in alpinističnih začetkih je pokazal veliko volje, zagnanosti in želje, kar ga je pripeljalo do odličnih dosežkov, tako v domačih gorah kot v tujih. Tuji mu niso niti osemtisočaki, saj se je preizkusil pri vzponu na Čo Oju ter »dihal na škrge« nad 7000 metri. Ta zagnanost, volja in želja pa še danes, kljub mladi družini in delovnim obveznostim, ne pojenja – sedaj po načelu: manj, a takrat toliko bolj intenzivno.

Matej, mimogrede, a veš, da je slap Katarza, ki sta ga splezala z Andrejem Markovičem, v izbornem vodniku Alpine Ice – the 600 best ice falls in the Alps (izbor slovenskih slapov po predlogu Petra Podgornika)?

Glede Katarze res nisem vedel, da je prišla v ta izbor. Meni se slap takrat ni zdel nič posebnega in če ne bi bilo Andreja, ki je dal pobudo, ga verjetno še opazil ne bi. Preplezala sva ga tako mimogrede, ko sva se vračala iz slapu Stiriofobija na poti k slapu Lucifer.

Plezati sem začel pri 18 letih, vendar je bila želja prisotna že mnogo prej. Spomnim

se, da sem vsako leto na naši srednji šoli opazil plakat – vabilo na alpinistično šolo, vendar nisem imel toliko poguma, da bi šel tja. No, potem pa je sošolec začel športno plezati in sem se mu kmalu pridružil. Tako se je vse skupaj začelo. Zagnanost je bila res velika, dobesedno sem živel za alpinizem. Plezanju sem posvetil res vse, celo od doma sem moral na kakšno turo bolj potih, da starši niso izvedeli, kam grem. Seveda, če res veliko plezaš, kmalu pridejo tudi rezultati. Takrat sem dosti plezal z Bojanom Kurinčičem, ki me je nekako vzel pod svoje okrilje in z njim sva načrtno obdelovala smeri kot so Helba s Čopom, Ašenbrener, Zmaj v Ojstrici, skratka - naše velike klasike.

Leta 1996 pa je prišla na vrsto tudi odprava v Peru, ki je bila zame ena velika izkušnja. Bili smo mešanica mladih neizkušenih ter izkušenih alpinistov, ki smo se odlično ujeli in preplezali kar dve prvenstveni smeri.

Odprava na Cho Oju pa je zgodba zase. Še vedno se ne morem sprijazniti z mislijo, da takrat nisem prišel na vrh, vendar je bilo narejeno preveč napak, saj smo bili dokaj neizkušena ekipa, ki se je večinoma prvič spopadala s tako višino. Tisti dan, ko sem prišel v zadnji tabor, sem bil tako dehidriran, da se do noči nisem uspel toliko regenerirati, da bi bil sposoben zlesti na vrh. Nujno sem potreboval dan počitka, ki pa ga nisem imel, saj je naslednji dan prihajala že druga ekipa. Vseeno sem še tisto noč poskusil, vendar dolgo ni šlo. Spomnim se še, da sem potem svetoval Štuliju in Francu, naj si vzameta en dan počitka in tako je tudi bilo. Na koncu smo vsi skupaj slavili njun uspeh.

Matej, kar sva skupaj plezala, resda niso bile neke skrajno težke smeri, klasike pač, ki so vseeno zahtevale polno mero resnosti in zanesljivosti, sem zmeraj opažal, kako si bil v smeri jasen, zanesljiv, učinkovit, stvari so šle tekoče, čas in energija nista šla v nič. En element je gotovo plezalni in vzdržljivostni trening, drug so izkušnje, kilometrina, tretji je kaj – talent, intuicija? Kako gledaš na svojo plezarijo? Kaj meniš, je tisto, kar združi vse prej našteto v učinkovito celoto?

Ja, dobro se spomnim najinih vzponov. Bile so to smeri, ki so kot nekakšen bombonček na smetani in v katerih res lahko uživaš. Težko bi rekel, kaj dela dobrega alpinista, verjetno pa vsi ti elementi, ki si jih naštel zgoraj. Sedaj, ko plezam manj in ponavljam smeri, ki sem jih nekoč že splezal, sem večkrat presenečen in se ne morem načuditi, kako sem bil nekoč sposoben vse to preplezati prosto. Pa pridem do zaključka, da sem takrat plezal veliko več, posledično je bila moja psiha veliko boljša in tudi plezanje je bilo bolj tekoče. Ja, če hočeš biti dober, je pomembno, koliko plezaš.

Vem, da ti je še posebej blizu zimski alpinizem. Na tem področju si dosegel največje uspehe. To področje ti je veliko dalo, po drugi strani pa tudi vzelo (nesreča Andreja Markoviča v nepalski Himalaji, lastne omrzline). A vidimo, da vsako zimo, ko so dobre razmere, opraviš zelo kvalitetne vzpone. Tu bi izpostavil zimski vzpon v severni steni Špika v fenomenalni zimski sezoni 2009/10, ki sta ga opravila z Markom Levičarjem. Ta je bil verjetno sinteza vseh

izkušenj, znanja in sposobnosti – pa tudi volje prebiti se čez in v dolino. Koliko je bil ta vzpon mejna zgodba in kam bi ga umestil med svojimi dosedanji vzponi – kompleksno gledano?

Zimski alpinizem je res moja prva izbira in tukaj se še vidim, da lahko nekaj naredim. Vendar po drugi strani je zima zelo ne predvidljiva, zato je potrebno vložiti veliko več energije, da ujameš prave razmere. Zdaj je celo tako, da se te lahko dnevno spreminjajo. Tudi vzpon v Špiku je bil takšna tekma s časom. Vedel sem, da se bo vreme spremenilo, zato je bilo potrebno vse skupaj pustiti, si vzeti dopust in sredi noči kreniti od doma. Ko sva pa prišla tja, pa sva videla, da sva kar pozna, saj sta bili dve navezi že skoraj sredi stene.

Kompleksno bi se težko odločil, kateri vzpon je bil najtežji. Mogoče tisti v Sanjskem ozebniku, kjer sem res plezal »po jajcih«, brez varovanja. Takrat me je bilo pa res strah padca. Zaradi slabih razmer sva se morala z Andrejem umakniti, toda tistega norega raztežaja ne bom nikoli pozabil. Tudi v Špiku me je bilo kar precej strah, sploh na začetku, vendar sem se potem kar nekako navadil in je šlo lažje. Na koncu, ko se je nama pa res mudilo zaradi poslabšanja vremena in se je aktiviral nagon preživetja, potem o padcu več nisem razmišljal, ampak samo - kako najhitreje čez steno. Grozil nama je celo bivak, vendar sem vedel, da morava še isti dan dol, saj sem nenehno mislil na tisti tragični dogodek na Mangartu.

Pri vzponu v Špiku te je spremljal Marko, eden mladih upov posavskega alpinizma,

ki ima že tudi lepo bero kvalitetnih zimskih vzponov in s katerim sta zadnja leta postala že kar standarden tandem za zahtevne ture. Kljub lastnim sposobnostim in prepričanju, da zmoreš, da bo šlo, koliko je pomemben dober soplezalca za resne in zahtevne vzpone? Kakšno je tvoje videnje dobrega soplezalca?

Glede soplezalca nisem veliko razmišljal, čeprav sem nekoliko dvomil sam vase, da sem sposoben vse težke raztežaje plezati kot prvi. Vendar se je Marko odlično izkazal in postala sva res dober tim. Nered to povem, toda z leti sem postal nekoliko izbirčen glede izbire soplezalcev. Nered plezam s tistimi, ki mi nekako ne ustrezajo, ki nimajo tistih lastnosti, ki jih dober plezalec potrebuje. Marko je eden tistih, ki te lastnosti ima in zato sva se tudi tako dobro ujela. Ja, vsekakor je on eden mladih upov našega alpinizma.

V Travniški grapi

Načelnik sekcije za alpinizem si že od leta 1996, 16 dolgih let, pri klubu si še dlje. Gradil si posavsko plezarijo, pripeljal novosti – namenski trening za kombinirano plezanje – drytooling. Sedaj se je v Brežicah odprla še športna dvorana z veliko umetno steno. V šali bi rekel, da je sedaj v Posavju skoraj več sten in plezališč kot pa plezalcev. Kakšen je tvoj pogled na razvoj kluba ter športnega plezanja in alpinizma v Posavju?

Letos v jeseni bo 20. obletnica mojih začetkov plezanja in mislim, da bom moral pripraviti nekaj posebnega ali pa vsaj preplezati kaj jubilejnega. Od mojih začetkov pa do danes se je pri nas veliko spremenilo. Pogoji za trening so postajali vedno boljši, opremljali smo nova plezališča, gradili nove umetne stene, piko na i je letos dodala tudi nova stena v Brežicah. Lahko rečem, da smo boljše opremljeni kot marsikateri bolj plezalski kraj v Sloveniji. Če pa se vprašam, ali se sedaj kaj bolje pleza kot pred dvajsetimi leti, ti lahko rečem, da ne. Mogoče se je napredek zgodil v športnem plezanju, toda v alpinizmu se pri nas ni veliko spremenilo na bolje. Obstajajo izjeme, toda na splošno smo v nekakšnem krču, ki ga še ne bo kmalu konec. Razlogov je več, eden je tudi ta, da v vseh teh letih nismo vzgojili svojih naslednikov, ki bi nas morali zamenjati in pognati ta voz naprej.

Pred časom sem se z enim načelnikom pogovarjal o funkciji načelnštva in ena njegova misel je bila: ni vseeno (oz. ni nepomembno), kdo je načelnik. Tvoj komentar?

Spomnil sem se, kako je bilo pomembno, kakšnega predsednika smo imeli v Komi-

siji za alpinizem pri Planinski zvezi. Ko je bil na čelu nekdo, ki je bil v širši javnosti znan in pomemben, so se mu vrata veliko lažje odpirala kot pa nekomu drugemu. Podobno je pri funkciji načelnika. Dobro je, da je v družbi prepoznaven, tako je veliko lažje zanj in za klub. Mora pa imeti tudi druge pomembne lastnosti. Pred dnevi sem se pogovarjal z nekom, ki je kot pripravnik šel plezat s tečajnikom (to je seveda nedovoljeno) Ašenbrenerjevo smer. Ves vesel je prišel povedat novico svojemu načelniku in v zameno je namesto pohvale, ki jo je pričakoval, dobil močno zaušnico. Ja, mislim, da mora dober načelnik biti tudi takšen. Če si me zgoraj med vrsticami vprašal, ali sem dober načelnik ali ne, bodo mnenje povedali drugi; poskušal sem dati vse od sebe. Je pa res že čas, da me nekdo zamenja in pripelje na klub novo energijo.

Hvala za pogovor.

Rok Levičar

DO TJA, DO KODER JE VREDNO ITI, NE VODI NOBENA POT

Če bi me danes vprašali, zakaj hodim v hribe, bi bila morda za trenutek v zadregi, ker ne bi ravno našla pravih besed, s katerimi bi vam odgovorila, kakor tudi ne najdem pravih besed, s katerimi bi opisovala svoja doživetja. Težko, skoraj nemogoče je zapisati ali povedati tisto in tako kot v danem trenutku tam gori, daleč od ponorelega sveta, občutim in doživim. Tudi sama sem se že vprašala, zakaj to sploh počnem. Čisto preprosto zato, ker moram. Drugega ne vem. Prvo srečanje z bolj ta zaresnimi turami je bilo res sramežljivo, vendar: ali ni tako z vsako prvo ljubeznijo? A začetna rdečica je hitro minila, ostala je le ljubezen in zvestoba. Brez zvestobe ni nič. Hribi so nehote postali del mojega življenja, moje poti ... Poti, ki me vodijo tja, do koder je vredno iti ... Vsaka tura je darilo, vsaka po svoje me osreči, utrdi in pouči. Ne glede na to, kje se odvija zgodba, na slehernem hribu najdem veselje. Ne vem, res ne vem, kateri turi, doživetju in izkušnji bi dala prednost, kajti vsaka je nekaj posebnega, na vsaki se mi je zgodilo nekaj, kar bo ostalo v spominu za vedno.

Ko se hribi odenejo v svoja najlepša bela oblačila, mi snežna odeja na vsaki turi ponudbi kupčijo: ali se potrudim in bom na vrhu poplačana z veličino pogleda na zasneženo pokrajino, ali pa se sprijaznim s svojo majhnostjo in ostanem doma na toplem. Kaj mislite, da izberem? Zanima me ali križ in zvonček na Kamnitem lovcu

tudi pozimi »stojita« postrani. Na romanje se bom podala kdaj drugič, zato se tokrat do Višarij odpravim s prvo jutranjo gondolo. Redki smučarji ostanejo na smučišču, turistov in romarjev tako zgodaj še ni, zato mala idilična vasica še ni zaživela. Turnosmučarska in peš gaz mi kažeta pravo pot. Ruševje prekriva debela snežna odeja, tu in tam se je kakšni veji uspelo rešiti nje-nega čvrstega oprijema. Sneg je predelan, trd in zbit in le sledi predhodnikov pričajo, da so bile razmere tudi drugačne, saj so izven gazi vidne globoke stopinje tistih, ki so samo za korak »iztirili«. Najbrž mi ni treba ravno ponavljati, da se je na dvatisočak potrebno odpraviti s popolno zimsko opremo. Po krajšem strmem vzponu se kaj kmalu znajdem v krnici, od koder prečim pobočja pod vrhom vse do vstopa v zadnji, zahtevnejši del poti – senčno grapo. Strma je, a so mi v veliko pomoč že narejeni stopi, ki so sicer silno daleč narazen ... tu in tam mi pridejo prav tudi za oprijem. Kar dobro napredujem in kmalu dosežem neizrazito sedelce, s katerega skoraj malo grozi snežna opast, ki ji niti slučajno ne hodim blizu, ampak se ji spretno izognem. Spet me obsijejo sončni žarki, še nekaj korakov in vrh. Pocingljam in napišem sms: »Za bogove, zate in zame«. Sestopam po poti vzpona. Previdno, korak za korakom, za trenutek se mi zazdi, da mi je zmanjkalo tal pod nogami ... Šele globoko spodaj v krnici srečam prve turne smučarje. »Kar do-

bro so zakurili zgoraj«, zato se ravno veliko ne obotavljam, ker nikoli ne veš, kdaj se lahko s strmih pobočij pod Beraškim križem nenapovedano in hitro pripelje kakšna snežena pošiljka. V višarski cerkvi prižgem svečko.

Vetrovi po dolgem in kislem pomladnem vremenu odgrnejo megleno zaveso: skalne stene so se že otresle snežne odeje, a ne še vse, travnata pobočja počasi odeva zelenje, po gozdu pojo ptice, s skal visijo jegličiči. Narava se po dolgem zimskem spanju počasi prebuja. Kam? Povsod bo lepo, a vedno znova in znova, v vseh letnih časih se vračam in obujam spomine na vrh, ki je tako blizu, a vseeno tako daleč, da ga ne doseže vrvež. Nanj vodijo samo neoznačene poti, a tista najkrajša je že tako uhojena, da se najraje podam po eni izmed dveh daljših in samotnih poti. Moja oaza miru in spominov je tale grebenček s

kopasto glavo, klopco in križem. Vam ne znam povedati, kako mu je ime ali Špica v sedelcih ali Mavrinc ali Mravinc. Sicer pa to niti ni pomembno. Videti morate, kako je lepo in kako izjemen pogled je od tu, a če kdaj pridete, prosim, ne zganjajte hrupa.

Pljuča s strašanskim napotrom vlečejo vase gosto soparo, ki migota nad črnim asfaltom, kapljice potu drsijo po koži, ko razmišljam, kako prijetno bo, ko mi bo jutranji hlad rahlo bodel v nosnice in ko me bodo že visoko v gori pobožali prvi sončni žarki. Dopustniški dnevi se počasi bližajo koncu. Nič me ne priganja čas, po dopoldanski turi uživam mir v »mojem Raju« in misli mi nehotе zaidejo na veliko bero letošnjih čudovitih tur: zimske na Malo Mojstrovko, Sleme,

Nad Šitom glavo, Goli vrh, Pristovski Storžič, Veliki vrh v Košuti, Viševnik, pomladne po Hudičevem grabnu na Grmado, po brezpotju na Rogatec, na Dovško Babo, Kobariški Stol, Svinjak, Kepo, neoznačeno na Goli vrh in Virnikov Grintovec, okusila sem tudi malo PP poti pri sestopu z Vrh glav, pa plezanje v plezališču v Trenti in Remšendolu, brezpotje na Verner, Kukovo špico, Cinque Punti, alpinistični vzpon IV-/III S raz Mala Mojstrovka, nepozabno prečenje Srednje in Visoke Vrbanove Špice, Stenar, Bavški Grintavec, Škrlatico ... skoraj zagotovo mi je kakšna »ušla«. Zdrami me kratek pisk gsm-ja in sms

spoštovanega prijatelja: »Enkrat sva govorila o kaki ferati? Cjajnik ali malo krajša in bližja Winkelturm. A si imela kaj drugega v mislih? Kar jutri, vreme bo.« Seveda imam najprej pomislek, bom zmogla, a že v naslednjem hipu pišem pritrdilen odgovor, da bi pa morda v Italijo. Sem že kar pozabila, kako je, če mi ni treba skrbeti kod peljati do izhodišča ture in prav fino je bilo, ker sem lahko sproščeno klepetala in opazovala okolico. Turo pričneva na prelazu v bližini nekdanjega mejnega prehoda Pramollo. Pozna se, da je že pozno poletje, saj je v gozdu vlažno, a nama uspe najti ustrezne prehode, da ne obriševa ravno vse rose in odneseva s seboj vseh pajkovih mrež. Vzpon v smeri Madritschen Rudnig Alm je prijeten in ko prideva na rob planine se pričnejo odpirati čudoviti pogledi. Severna stena Torre Clampila mi v prvem hipu dobesedno vzame dih: »A, to je to?« Videti je tako hladna in nedostopna, a izziv sem sprejela in vam že kar sedaj povem – splačalo se je. Pred vstopom v ferato opozorilna tabla, da je stena v nekaterih delih previsna in zato pot dosega E stopnjo zahtevnosti. Gams naju opazuje z varne razdalje in si najbrž misli svoje: »Tale dva sta pa malo čudna.« O tehničnih stvareh ne bom ravno izgubljala preveč besed, a brez plezalnega pasu, čelade, vrvi, dodatnega varovanja in plezalnih rokavic na takšni turi res ni kaj iskati. Po prvih nekaj metrih plezanja se mi zdi, da če ne bo hujšega, bo kar šlo, a sem se pošteno uštel. Stena se »postavlja« čedalje bolj strmo in navpično, tu in tam tudi previsno, skobe so popolnoma ena nad drugo, varovalna jeklenica poteka ob njih. »Mau gor u breg je«, pravi moj

izkušeni vodnik. Zelo natančno je vedel, kdaj rabim počitek, kje je najbolj osupljiv pogled v globino pod mano in kje bom za napredovanje potrebovala največ moči v rokah. »O, prav presneto strmo je, ne sam mal.« Najtežavnejši in tudi najzahtevnejši je zadnji del vzpona, ko »nebeške lojtre« kar ni videti konca ... Pa pomoč od zgoraj: »Tko ja, odlično«. Še izstopni kamin, nekaj korakov po udobni travnati stezici in vrh. Ne bom se trudila, ker vam enostavno ne znam povedati, morda le to, da sem solze sreče spretno skrila za sončnimi očali. Z vrha še bolj osupljivi razgledi, v daljavi celo vse tja do naših vršacev in prijetno sonce, ki je navihano mežikalo ... Sestop po lahki grebensi ferati in čez planino do jutranjega izhodišča. Močan stisk roke vodnika in prijatelja mi je pomenil veliko, zares veliko priznanje, kajti na tej turi je potrebna popolna ravnodušnost pred globino, pa tudi precejšnja pripravljenost, sicer ti ferata kaj hitro pokaže zobe, zasilnega izhoda pa ni. Dan bi lahko opisala s samimi presežniki: adrenalinski, sicer naporen, a čudovit, popoln ... bil je kot darilo, iz srca hvala zanj.

Sama sivina, a nekje, nekje vendar mora biti sonce. Tančica megle se kilometer za kilometrom redči, vse svetleje postaja in macesni zasijejo v zlatem sijaju. Čez nekaj ur sonce utone za gozdnatim Škrbinjekom. Jasno, a mrzlo jutro obeta čudovit, sončen dan. Začetek udobne lovske stezice poiščem za mostom čez Pišnico. Dobro vidna stezica se vzpenja po gozdnatem pobočju, nato se svet nekoliko položi in stezica se izgubi. Po nekaj korakih jo znova »vdenem« in se strmo vzpenjam vse do sedelca na gozdnatem grebenu, kjer zavijem desno in po nekaj korakih dosežem vrh Škrbinjeka, od koder nadaljevanje grebena zgleda strmo, ruševnato in skoraj nepristopno. Pa vendar se vrnem nazaj na sedelce in nadaljujem turo skozi ruševnat svet, tu in tam naletim na poseko, nato pa me še en strm vzpon pripelje v bolj gozdnat svet Malega Kumleha, kjer skozi drevje uzrem strmo kopo Velikega Kumleha. Že po prvih korakih strmega vzpona mi je jasno, da morajo pohodne palice nemudoma v nahrbtnik, ker bom roke še kako potrebovala za vzpon na vrh. Spretno se izognem velikem skalnem podoru, tu in tam me pozdravi kakšen možic, ki mi kaže pot in ob iskanju prehodov se kar naenkrat znajdem na Velikem Kumlehu. Odpre se mi pogled na že prehojeno pot: gozdnati Škrbinjek in Mali Kumleh sta že daleč pod mano, pred mano pa Kumlehova glava. Čaka me najzahtevnejši del ture, prepaden in bolj skalnat svet, zato se nahrbtnik »reši« čelade. Ponovno pazljivo berem opis poti: »Nekaj mest je zahtevnih in izpostavljenih, orientacija je prav tako zahtevna, pot moramo pozorno iskati. Tura – zelo zahtevno

brezpotje – je primerna za izkušene stezosledce«. Sestopim na globoko sedlo, nato po grebenu do roba, kjer obplezam izpostavljeno skalo. Za trenutek se mi zdi, da sem zašla, a že uzrem slabo vidno stezico in po nekaj korakih naletim na sicer utrgano jeklenico, a mi vseeno pride prav in mi pove, da sem na pravi poti. Prečim skalno pobočje, stopim na neizrazit grebenček, nekoliko pod njim pa me možic usmeri v desno in po policah sestopim na veliko sedlo. Pod sedlom spet prečenje, nato čez malo škrbinico prestopim na drugo stran grebena. Sledim strmi poseki, na kateri me tam nekje, prijazno pozdravi možic, ki me usmeri na gosto ruševnato sedlo. Vrh se od tu zdi tako blizu, pa vam povem, da sploh ni tako. Me je kar malce zavedel ta pogled in ob iskanju ustreznih prehodov sem se spustila nekoliko prenizko, pa me je rešil pravočasen pogled na GPS. Kaj mi je storiti? Nazaj ali direktno plezanje na greben? Pa se odločim za slednje. V veliko pomoč mi je ruševje, ker so skale krušljive in mi ne nudijo prav nikakršne opore, ravno obratno, ena mi potolče koleno, a ni hudega. Iščem prehode in iz strmega, krušljivega skalnatega sveta splezam v malo škrbino, ki jo prestopim. Iz nje splezam v ruševnat svet, ki me brez težav privede na vrh. Pogled nazaj mi odkrije strmo steno Velikega Kumleha in kar težko si predstavljam, da sem prišla tam čez. Dva členka na desni roki pošteno krvavita, koleno je že modre barve, roki sta popraskani, na hlačnicah so sledi smole ... malce sem utrujena, solz sreče pa mi tokrat ni bilo potrebno skrivati, ker je bil vrh v tistem trenutku samo moj. Ne, ni res, mami

je na vsak turi in na vsakem vrhu vedno z mano. Sonce mi pomenljivo pomežikne, kot bi mi hotelo povedati: »Ja tudi tokrat si lahko ponosna sama nase«. Sestopam po dobro znani neoznačeni potki, ki je dobesedno izsekana skozi gosto ruševje, tako da se počutim, kot da sem v rovu. Na sedelcu, s katerega vodi lovška stezica na meni izredno drag vrh, se tokrat odločim za sestop v dolino Za Kumlehom, ki me pripelje nazaj do jutranjega izhodišča. Tam gori na grebenu Kumlehov sem zares doživela tisti pravi trenutek veličastne gorske samote.

In vsaka pot bo vedno ostala, kakršna je, v svojih nešteti oblikah. Ne bo blažila klancev, ne bo nižala vrhov, ne gradila mostov preko grap in brvi preko škrbin. Vijugala bo vedno znova in povsod in vsako razpotje me bo pripeljalo na naslednje razpotje in na novo pot. In vedno znova in znova se bo po številnih urah naporne hoje, vrh, ki bi že zdavnaj moral biti, skril za še en skalnati rob ... in za še enega.

Leonida Lipoglavšek

IZ ALPINISTOVEGA DNEVNIKA: JANUAR IN FEBRUAR 2012

Slapovi

Zime ni od nikoder, čeprav smo že kar krepko zakoračili v novo leto. No, končno se temperature spustijo globoko pod ničlo in čas je za akcijo. Lanska zima je zame, kar se plezanja slapov tiče, minila klavrno. To pomeni, da cepinov sploh nisem zabil v led. Ker si nisem želel, da bi bilo tudi letos tako, sem izkoristil prvo priložnost in šel pogledat naše bohorske slapove. Med vožnjo iz službe sem že naredil načrt, kako se jih bom lotil. Najprej v Pekel, ki je lažji, da se ogrejem in pridobim potrebno zaupanje, nato Bojanca in nazadnje še Ubijavnik.

Avto sem parkiral malo nad vasjo. Ker je spust v grapo proti Peklu zelo strm, sem si dereze nadel že pri avtu. Na rahlo je naletaval sneg in obdajala me je prava zimska idila. Spust ob starih vrveh sem opravil previdno in kar hitro sem že opazoval linijo, po kateri naj bi splezal preko prve, najvišje kaskade. Globo sem vdihnil in zamahnil s cepinom. Led je bil kljub mrazu dober in odločno sem zaplezal. Iskal sem najprimernejše stope za dereze in občutki iz plezanj pred leti so se hitro povrnili. Na vrhu prvega dela me je malo presenetil tanek led, vendar mi to prevelikih težav ni povzročalo. Cepin sem nežno zataknil v led in se potegnil ven. Zaradi nevarnosti, da bi se mi led na globokem delu tolmunca predrl, sem ga obplezal po levi. Naslednji dve kaskadi sta krajši, tako da je šlo hitro

in sem užival, saj sta bili zelo lepo narejeni in je bilo plezanje razgibano in relativno varno. Tudi izhod iz struge potoka mi ni delal težav in že sem hitel proti Bojanci.

Pot se najprej dvigne na greben, nato pa se nadaljuje po gozdu proti sosednji soteski. Vodi tudi mimo grobišča padlih v drugi svetovni vojni in misli so zašle v tiste hude čase, ko so se mladi fantje in dekleta skrivali in borili po teh gozdovih za svoja življenja in boljši jutri. Ko sem se počasi spuščal v strugo potoka Bojanca, sem seveda pomislil, da je tudi moje početje nevarno in bi bila vsaka napaka lahko usodna. Slap je kar visok in padca na ravno površino ledu pod njim najbrž ne bi preživel. Ko sem se približal slapu, sem opazil mlado družinico, ki ga je občudovala in fotografirala. Skušali so se povzpeti bližje, pa jim je poledenel skok to preprečil. Pozdravil sem jih in opozoril, da je nevarno. Ko sem izvlekel iz nahrbtnika dereze in cepine, sem čutil na sebi začuden pogled. Dereze sem si previdno pripel in preveril, če so pravilno nameščene. Tu ne sme biti nobene napake. Ko sem dvignil pogled, so se gledalci opogumili in vprašali, če bom slap skušal preplezati. Pokimal sem in si nadel nahrbtnik. Zaželeli so mi srečo in že sem stal pod skoraj popolno ledeno vertikalno. Vsa pozornost je bila usmerjena samo še v vsak zamah. V trenutku sem pozabil na vse okoli sebe. Led je bil dober in cepini so dobro prijimali. Lepo sem napredoval,

najprej po plitki zajedi po desni, nato pa po stebri na levi. Proti vrhu sem občutil, da me v levi roki rahlo navija. Spomnil sem se Nejca, ki me v takih trenutkih vedno opozarja na dihanje. Začel sem bolj intenzivno dihati in plezanje do vrha mi je predstavljalo le še en sam užitek. Ko sem izplezal, sem globoko vdihnil, se obrnil in zagledal spodaj mlado družinico. Dvignil sem cepin in jim pomahal. Med plezanjem sem čisto pozabil, da imam spodaj gledalce, ki so me spremljali, morda s strahom, morda z občudovanjem. Ker tudi iz struge potoka ni lahkega izhoda, sem se moral kar potruditi, da sem po skalah, zmrznjeni zemlji in ob pomoči korenin izplezal.

Pot me je potem vodila nazaj v Pekel in po strmeh razu nazaj do avta. Zapeljal sem se proti Ubijavniku, kamor sem prišel že ob mraku. Tudi ta slap je bil lepo narejen in plezanje je bilo dokaj enostavno, saj naklonina ni prevelika. Ko sem plezal iz struge, sem že zbiral misli o prečudovitem popoldnevu, ki sem si ga vzel zase, in o početju, ki me še vedno napolni s posebno energijo. Občutil sem zadovoljstvo tudi zato, ker še vedno zmorem.

Turna smuka – prvič

Obilica prve pošiljke snega v naših krajih me prepriča, da če želim tudi letos smučati z Javornika, je najbolje, da to storim čim prej. Torej – v soboto zjutraj parkiram na ovinku pod Ubijavnikom in že s smučmi na nogah utiram gaz proti Loščam. Vseskozi opazujem, koliko je snega in ugotavljam, da je po nekod spihan skoraj do zemlje in skal. Vseeno se hrabrim, da bo že nekako. Ker pri svojih turah po Bohorju vedno rad tudi malo raziskujem, se odločim za vzpon skozi Srebrni park. Že takoj ob rahlem spustu z odpetimi vezmi proti kotanji, koder vodi pot proti Srebrnemu parku, na koncu zapeljem v kup dračja, ki ga je sneg zakril, se prevrnem in nemočen obležim. Ob pobiranju nikakor ne najdem dobre opore za palico in se motovilim kar nekaj časa, da se izkopljem. Hud vzpon proti parku v globokem sipkem snegu me utruja bolj, kot sem si želel. Do vrha Javornika je še kar daleč, razmere za hojo pa so slabe in vzame mi kar dobri dve uri, da zagledam rdečo škatlo z vpisno knjigo na vrhu. Od

tu, bi seveda vsak pomislil, me sedaj čaka samo še prijetnejši del turne smuke, a pri meni je ravno obratno, saj mi zaradi precejšnjih bolečin v kolenu spust predstavlja bolj muko kot užitek, še posebej, če so snežne razmere zahtevne. Spust z Javornika poteka v glavnem po gozdu, kar še otežuje položaj. Prve zavoje opravi zelo previdno in okorno. Ko se noge ogrejejo, gre lažje, vendar ob udarcu v kakšno vejo pod snegom začnem izgubljeni ravnotežje. Nimam prave moči v nogi, da bi se reševal, zato se mirno prevrnem in zarijem v globok sneg. Pazim le na levo nogo, da jo ne bi preveč obremenil ali kako zvil, kar bi povzročilo še kakšne poškodbe na kolenu. Tisti pravi užitek smučanja doživim na jasah nad Loščami, nižje doli pa potem le pazim, da čim manj vozim po delih, kjer je sneg spihan in smučiči udarjajo ob skale in posamične kamne. Vseeno sem vesel in zadovoljen, ko se ustavim čisto pri avtu. Že kar nekaj let mi uspeva, da se vsaj enkrat peljem s smučmi z Javornika. Upam, da bo tako še naprej.

Turna smuka – drugič

Sneg ob toplih sončnih dnevih v naših krajih hitro kopni in ko se z Dani vzpenjava na Armez, lep vrh nad mojim domačim krajem, se mi utrne misel, da bi se dalo odsmučati z vrha, če bo noč primerno hladna. Napoved je ugodna in zgodaj zjutraj sem zopet na Armezu. Čisto pod vrhom me pozdravi sonček in me malo ogreje, ko si pripravljam smučiči in zategujem pancerja. Sneg je zmrznjen tako močno, da se sledi

smučiči sploh ne vidijo. Idealno. Poženem se in v takih razmerah mi tudi koleno dobro služi. Med drevesi zavijam kot v najboljših časih. Od veselja kar zavriskam in kot bi trenil, sem nad jaso v Kunejevi dolini, ki je meni in mojim prijateljem iz mladosti dala neizmerno veliko užitkov ob smučanju in druženju v mrzlih zimah. Spomnim se na tiste brezskrbne čase in se zavedam, kako nam je bilo lepo, čeprav smo imeli smučiči brez plastike in avtomatov ter čevlje, iz katerih smo se ob padcih včasih tudi sezuli. Seveda zavijati nismo znali ravno dobro, tako da smo vozili le smuk ali pa smo skakali. Jasa, ki so jo včasih skrbno kosili, je sedaj v večji meri zaraščena z grmovjem, tako da sem prav previdno zavijal med vejem. Za zaključek je ostal še prostran travnik nad našo brunarico, kjer sem si zopet dal duška in se pripeljal kar na prag hiše. Že ta dan je sonček tako načel snežno odejo, da naslednji dan ne bi mogel več povezano smučati do doma. Ja, vedno je tako, da mora biti človek ob pravem času na pravem mestu.

Pa naj kdo reče, da se pri nas pod Bohorjem ne moreš iti pravega zimskega bohor(alpin)izma.

Gorazd Pozvek

Glavni cilj odprave: Sajama, 6542 m

2. julija smo se trije poklicni gasilci odpravili na pot v Bolivijo. Na žalost z nami ni bilo Filipa iz kranjske enote, ki se je dober teden pred odhodom poškodoval. Ob našem prihodu je bilo stanje zaskrbljujoče, vreme je bilo slabo, pa tudi sneg je bil nenavadno nizko. Dva dni smo se aklimatizirali kar v glavnem mestu La Pazu. Njegov gornji del ima višino 4000 m. Že med hojo po mestu smo se počeno zadihali. Tretji dan smo se odpeljali 300 km proti čilski meji v vas Sajama. Nad njo se dviga najvišji vrh Bolivije z istim imenom. Prav Sajama, 6542 m, je bil naš cilj odprave. Naslednji dan smo se odpravili proti baznemu taboru na višini 4800 m. Opremo sta nam nosila dva osla. Izgledi niso bili posebno dobri, saj je na gori že več dni močno pihalo. Zaradi boljše aklimatizacije smo v bazi ostali dva dni. Na gori smo bili sami. Po dveh dneh smo podrli šotor in ga prestavili na mesto

višinskega tabora 5700 m. Veter kar ni pojenjal pa tudi pošteno mraz je bilo. Kmalu nam je zaradi hudega mraza nehal delovati plinski gorilnik. Ogrelimo ga in s kuhanjem nadaljevali v šotoru. Ob dveh ponočih je veter čudežno ponehal. Petnajst do štirih smo zapustili šotor in se odpravili proti vrhu. Po dobri uri smo prispeli do strmega ozebnika, ki mu je sledil izpostavljen skalni greben. V temi smo ga preplezali nenavezani. Sledila je strma vršna flanka, kombinacija snega in ledu, ki se je vlekla brez konca. Ob pol devetih smo stali na vrhu v brezvetrju pa tudi mraz je malo popustil. Razgled je bil čudovit. Sestop nam je pobral še zadnje moči, zato smo se na izpostavljenem grebenu in v ozebniku varovali z vrvjo. Po eni uri počitka v višinskem taboru smo s težavo začeli sestopati proti bazi. Zaradi več kisika se je tudi počutje izboljšalo, tako da smo do noči sestopili v vas.

Naslednji dan smo si privoščili kopanje v naravnih toplicah v bližini vasi. Sledil je še en dan počitka. Ker nam vrh ni pobral toliko moči, kot je sprva kazalo, je bilo treba iti naprej.

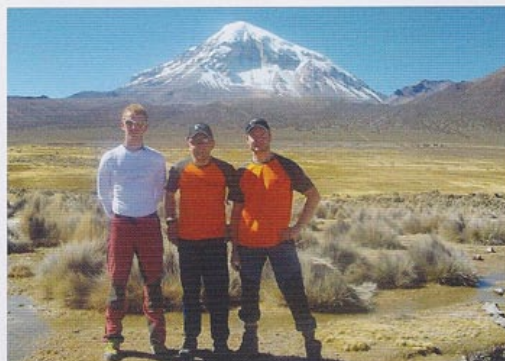
Naslednji cilj je bil 6055 m visok Acotango, vrh, ki nima kakšnih tehničnih težav. Štartali smo ob enih, po dobrih dveh urah pa smo se s terenskim vozilom pripeljali na 4900 m. Noč je bila jasna in mrzla. Imeli smo kar nekaj problemov z iskanjem prave smeri, pa smo jo na srečo kar zadeli. Brez hujših težav smo ob pol osmih ob sončnem vzhodu stali na vrhu. V rahlem vetru in hudem mrazu. Sestopili smo brez problema, sicer malo dehidrirani, in še eno noč ostali v vasi.

Sledila je vrnitev v La Paz. Naslednji dan smo najeli kolesa in se po cesti smrti spuстили vse do džungle. Spust je dolg 65 km z višinsko razliko 4000 m. Sledili so trije dnevi počitka. Ogledali smo si mesto, ki ima dva milijona prebivalcev in nakupili nekaj spominkov. Naš zadnji cilj je bila Huyana Potosi, 6088 m, zelo lep in zelo oblegan vrh prav blizu La Paza. Veliko manj izkušenih gornikov si ga vzame za cilj, seveda v spremstvu vodnikov. Poleg zadnjih 150 m zelo izpostavljenega grebena nima drugih resnih težav. S prelaza na višini 4700 m smo se odpravili do kočice na 5200 m, in tam prespali. Vodniki s svojimi klienti štartajo že ob enih. Ker ni bilo miru v kočici, smo tudi mi počasi vstali in krenili na pot ob pol treh. Ker smo bili dobro aklimatizirani smo do vrha prehiteli vse naveze, strm vršni greben smo zmogli še v temi in ob šestih stali že na zelo zašiljenem vrhu. Na žalost zaradi hudega mraza in vetra

nismo mogli čakati sončnega vzhoda. Tu se namreč zdani ob pol sedmih. Sestopili smo s strmega grebena in na ledeniku sto petdeset metrov nižje doživeli čudovit sončni vzhod. Na žalost nam je za turistične znamenitosti zmanjkalo časa – smo bili pač preveč navdušeni nad gorami. Smo pa v La pazu spoznali Trboveljčana Alana Lasa, ki je tam upravnik hostla Loco s 180 prenočišči. Prav prijazno nas je sprejel in če boste kdaj potovali tja, ga kar obiščite – za Slovence ima bistveno nižje cene.

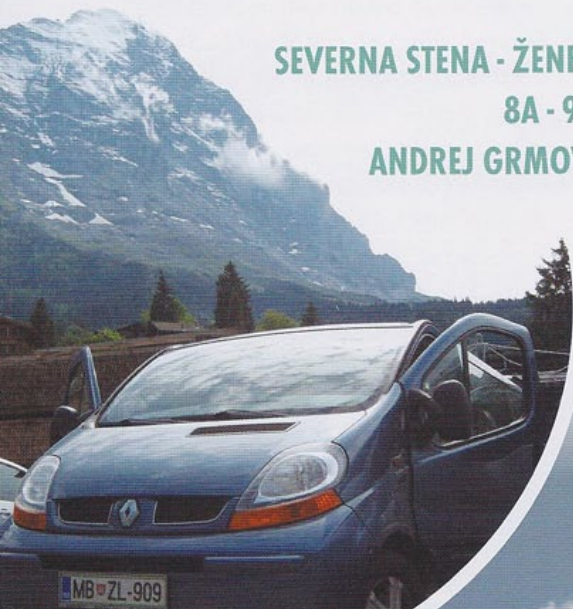
Milan, Marko in Alen na vrhu

Odpravarji po uspešno opravljenem vzponu

Odpravo smo sestavljali: Alen Povše – Termoelektrarna Trbovlje, **Marko Levičar** – PGE Krško (PAK) in Milan Potočnik – GB Ljubljana (vodja odprave in avtor poročila).

ŠVICA - BERNŠKE ALPE - EIGER
SEVERNA STENA - ŽENEVSKI STOLP - SYMPHONIE DE LIBERTE
8A - 900 METROV - 25 RAZTEŽAJEV - 16 UR
ANDREJ GRMOVŠEK (AAO KOZJAK) IN NEJC POZVEK

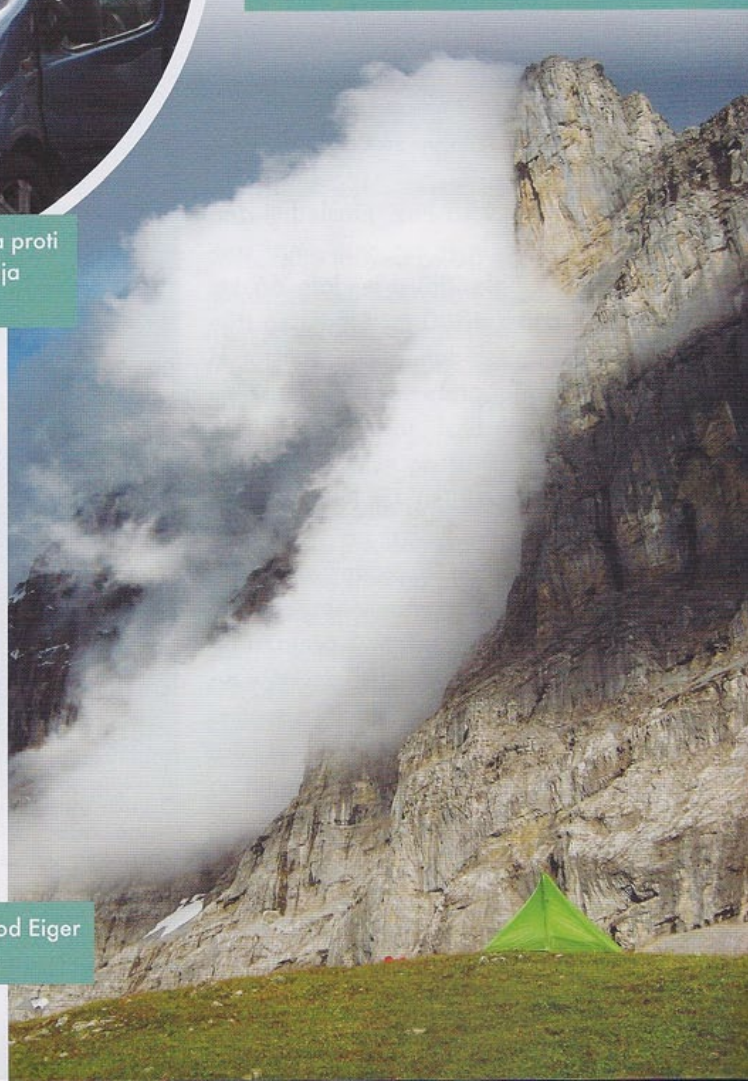

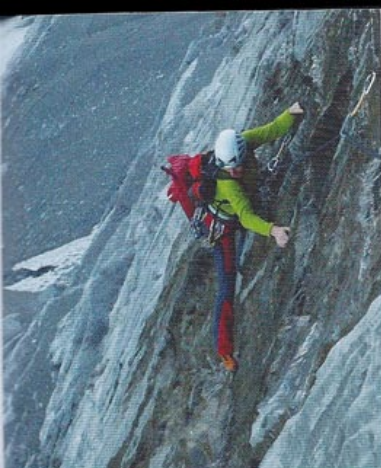
Šotorček sva postavila na idiličnem pašniku
le pol ure hoda od znamenite severne stene.

Sredi avgusta sva se odpeljala proti
Švici in po dveh dneh potovanja
parkirala v Grindelwaldu.

Na vsakem koraku dostopa pod Eiger
sva se srečevala z zgodovino.

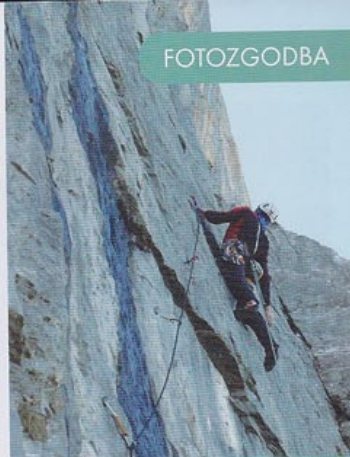

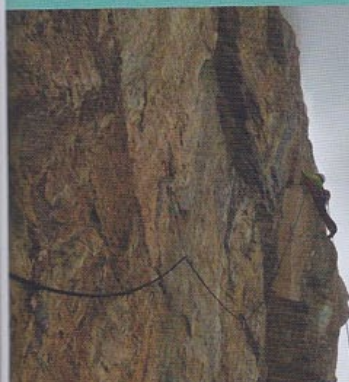
V zgodnjem jutru sva vstopila v najino smer.

Spodnji del smeri je stekel gladko. V vodstvu sva plezala najprej vsak pet raztežajev.

Stena je v srednjem delu postala strmejša, ocene so dobile predznak 7. Hladno vreme in težave so naju upočasnile.

V zgornjem delu sva se borila z gladkimi ploščami in izpostavljenimi previsi. Začutila sva veličino stene in smeri.

V čudoviti svetlobi sva izplezala iz zadnjega težjega raztežaja. Do vrha naju je čakalo le še nočno izplezavanje.

Proti koncu dneva sva bila deležna tudi nekaj sončnih žarkov.

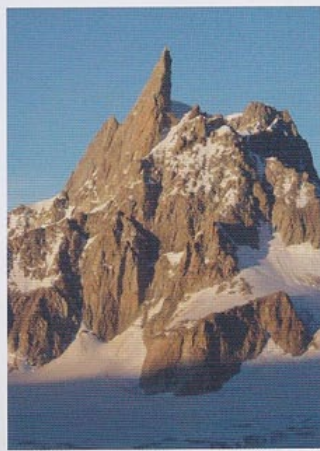
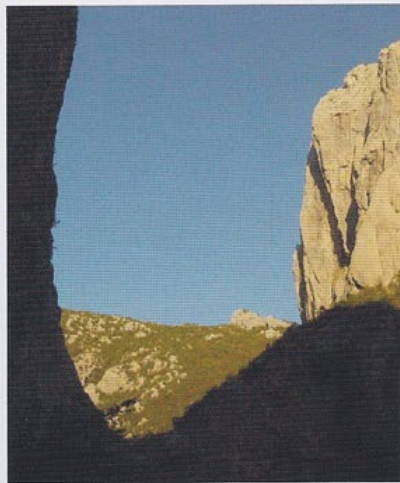
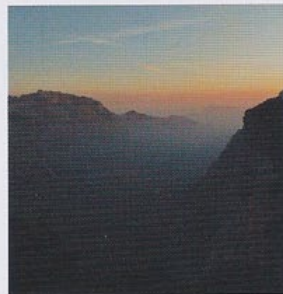
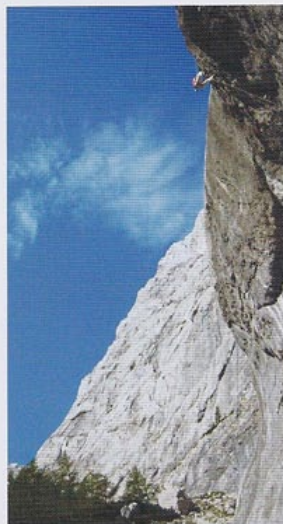
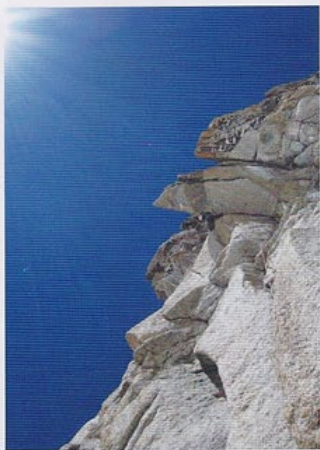
Začela sva verjeti v najin uspeh – preplezati steno v enem dnevu, čeprav se nama je prvotno zastavljen cilj – prost vzpon – skazil v najtežjem raztežaju.

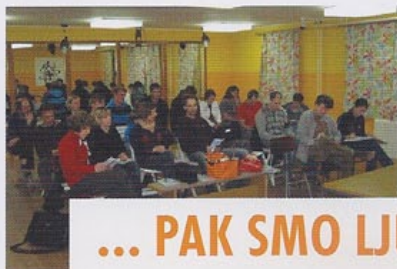
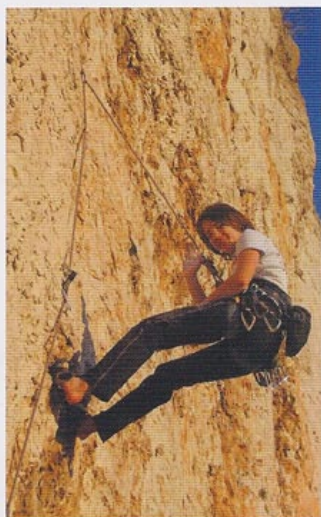
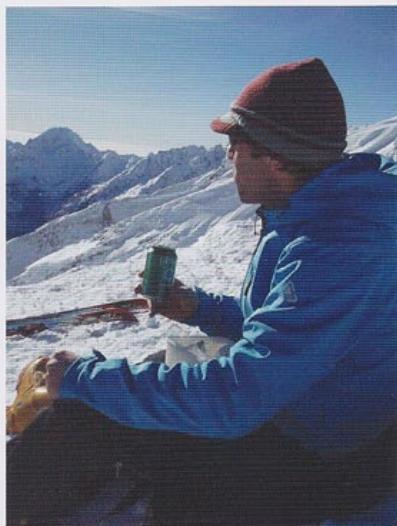
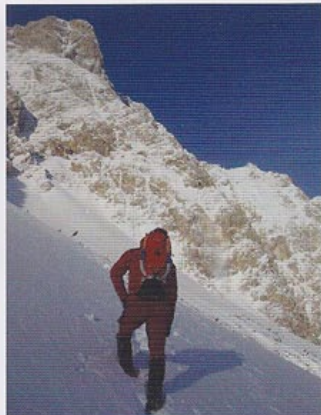
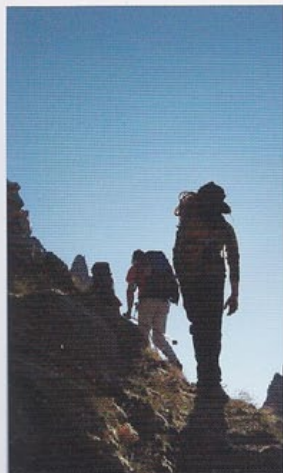

Ponoči nisva našla sestopa z gore in bila prisiljena bivakirati, zato sva zjutraj še toliko bolj vesela stala pod steno in se po nekajdnevni avanturi zadovoljna vrnila proti domu. Doživeti sloviti »Mordwand« v vsej veličini bo za vedno ostalo globoko v spominu.

SVET SO STENE ...

... PAK SMO LJUDJE

